

Giới thiệu Yêu Làm Gì

Bạn có thể làm bạn thân với bạn trai cũ được không? Nhưng Minh Tâm làm được, thậm chí chẳng khác nào chị em! Bạn có thể leo lên vị trí phó tổng giám đốc trong khi nhà bạn chỉ là một gia đình khá giả? Minh Tâm làm được! Bạn có ế tới 29 tuổi không? Minh Tâm làm được luôn! Thậm chí ế đến nỗi bạn trai cũ hỏi có cần hẳn giới thiệu trai cho không!

Đỗ Minh Tâm, 29 tuổi, đang ở trên đỉnh cao của sự nghiệp. Tết về nhà nghe hỏi được một câu từ anh họ, em trai, mẹ, dì chú, cô, bác, ông bà nội ngoại, đứa cháu 9 tuổi, vân vân và vân vân. Một câu duy nhất, nhưng làm cô bàng hoàng. "Chùng nào lấy chồng?"

Mời các bạn cùng đón đọc truyện Yêu Làm Gì của tác giả Bí Suốt Đời nhé.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Làm Gì* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

“Tết, tết, tết, tết đến rồi~ Tết đến trong tim mọi nhà.” Hôm nay là đêm giao thừa, nhưng giờ này Minh Tâm mới được về nhà.

Tại ông tổng giám đốc đáng chết! Già rồi mà vẫn còn ham làm, nhưng mà nghe nói sau tết ông chỉ làm mấy ngày nữa rồi giao cho cháu trai.

Nhân viên cấp thấp thì đã được nghỉ từ tuần trước, còn cô, phó tổng giám đốc thì vẫn phải cày ngày cày đêm! Ở công ty này chỉ có mấy cái đãi ngộ tốt như nghỉ 2 tuần có lương, tiền thưởng cuối năm nhiều,...

Mặc kệ ông già đó! Cô được về nhà là tốt rồi với lại tiền thưởng năm nay cũng không tệ. Xe đang chạy bon bon trên đường vắng không một chiếc xe thì cô có cuộc gọi điện thoại. Nhanh chóng ấn một chỗ nào đó trên vô-lăng. Cuộc gọi liền được kết nối.

“A lô.”

“Tâm hả? Gần về tới nhà chưa con?” Bà cô dịu dàng hỏi. Trần Hoài Lâm là giáo sư văn học ở Đại học S, nên ông luôn nói năng nhỏ nhẹ. Mẹ cô thì là giáo sư lịch sử cũng ở trường Đại học S, nhưng bà... hơi mạnh mẽ một chút xù.

“Dạ, cỡ 1 tiếng nữa là về rồi ba.” Nhà cô ở khá xa, tại vì ba mẹ cô vẫn luôn thích nơi yên tĩnh nên buổi sáng họ phải đi dạy cách nhà khoảng 1 tiếng. Cô thì ở thành phố N, cách nhà 3 tiếng.

“Ừ, con lái xe cẩn thận.” Nói xong ông cũng cúp máy.

Mặc dù nhà khá xa nhưng tâm trạng cô về nhà luôn vui vẻ. Tại vì cô có thể về nhà, nơi có ba mẹ yêu thương cô. Ở trên thương trường làm gì có cái gọi là tình cảm. Không chỉ thương trường mà ngay cả xã hội cũng vậy.

Nên mỗi lần về nhà, tâm hồn cô lại được an ủi. Mà con đường này cũng chính cô chọn, cô cũng chẳng hối hận. Quá lắm là chỉ thấy hơi mệt mỏi. Nhiều lúc còn phải đi xa giao tới 1h đêm mới được về. Tại ông cụ già rồi nên những thứ này đề hết lên cô. Nhưng ông cũng rất có tâm cho cô ở nhà FaceTime cuộc họp hay làm việc qua gửi email.

Năm nay cô đã 29 tuổi. Hồi học cấp 2 có hẹn hò một lần. Chia tay trong ngày. Nói dễ hiểu là cô và anh bạn thanh mai trúc mã của mình, Minh Quân, thấy mọi người ai cũng hẹn hò nên tò mò. Hồi đó ngây thơ có hiểu gì. Thấy người ta chấp nhận hẹn hò xong sẽ hôn nhau. Thế là bất chước hôn nhau, khi môi hai đứa gần chạm thì cả hai tự động ngồi xuống dưới đất. Rồi cùng nhau nói “Làm bạn thân thì tốt hơn, hôn đưa 3D/đàn ông này thì miễn”. Sau đó tình bạn được duy trì đến tới bây giờ.

Nghỉ lại thì cũng có thể nói Minh Quân là bạn trai cũ của cô. Nhưng hai người thân thiết như hai chị em. Vậy hơi bị ngược đời nhỉ?

Có thể nói 29 tuổi đầu, cô còn chưa có nụ hôn đầu tiên. Cũng một phần là ba mẹ cô.

Khi học cấp 3 thì bảo hẹn hò không có gì tốt, rồi truyền tải vô đầu cô những thứ trong lịch sử như một vị vua cho dù có yêu ai nhiều đi chăng nữa, cuối cùng họ cũng sẽ chọn giang sơn. Nhưng mà cũng đúng, đàn ông là loài sinh vật không đáng tin. Giữa mỹ nhân và giang sơn, họ đương nhiên sẽ chọn giang sơn.

Lên đại học, thì cô được ba mẹ định hướng cho Đại học S, nằm trong top quốc gia. Sau đó mẹ thì không nói về vụ gái trai, nhưng ba vẫn luôn nói tốt nghiệp xong rồi hẹn hò cũng chưa muộn. Rồi vẫn luôn giám sát cô trong trường.

Năm cô 25 tuổi, mẹ cô đã gấp đến nỗi chỉ hận không thể đem cô gả đi. Nhưng ba cô vẫn cứ ung dung, nói là “Con nó còn trẻ, ba mươi tuổi hẹn hò cũng chưa muộn”. Cô thấy sống một mình rất vui. Cái giường lớn là của mình, chẳng ai quấy rầy.

Ba đã từng nói “Cưới chồng đồng nghĩa với việc chăm sóc một đứa trẻ trong thân xác của người trưởng thành, đàn ông như ba trên thế giới này là thiếu số rồi con”. Nếu là như vậy thì yêu đương chỉ cho mệt.

Nhưng mẹ cô vẫn luôn so sánh cô với “con nhà người ta”. Thậm chí còn đem Minh Quân ra nói với cô. Năm nay, nó cũng cùng tuổi cô nhưng lại đã có đứa con trai 3 tuổi. Còn cô thì một cái nụ hôn đầu cũng chưa.

Minh Quân cưới vợ năm 25 tuổi. Vợ hắn nhỏ hơn hắn 3 tuổi. Cô nhóc khá là dễ thương. Thậm chí còn hỏi về lúc Minh Quân và cô bắt chuyện xấu hời cấp 2. Có thể nói là chị em tốt với Minh Tâm.

Trong chốc lát, xe đã lái vô cổng nhà cô. Nhà Minh Tâm có thể nói là khá giả, nhưng chưa tới mức bước vô cổng nhà thượng lưu. Căn nhà được xây theo kiểu biệt thự, đằng trước là khu vườn cây cảnh. Đằng sau nhà thì trồng cây ăn trái và rau. Hai chị em cô cũng khá dư dả nên góp tiền với cha mẹ xây căn nhà này. Nói chung là hai chị em ra đời mới hiểu, tìm một nơi để về khó cỡ nào.

Minh Tâm vừa mở cốp xe thì ba cô đã vội vàng chạy ra phụ mang đồ. Tay cô đầy hành lý nhưng miệng vẫn tươi cười gọi “Mẹ ơi, con về rồi”. Nhưng rất nhanh chóng nụ cười đã dập tắt, vì mẹ cô hỏi.

“Con về rồi à? Sao rồi, chịu lấy chồng chưa?” Mẹ Trần nói rất dịu dàng nhưng khuôn mặt thì chỉ có sát khí.

Cô đang còn đơ như cây cọc, thì thằng em đáng chết lại nói. Làm mặt mẹ cô càng đen hơn.

“Mẹ nghĩ sao vậy? Chị ấy mà cưới chồng? Bạn trai còn chưa có thì cưới à?” Nó bùi môi nói. Thằng em cô năm nay đã 25 tuổi. Nó đang làm bác sĩ, nhưng lại còn sung sướng hơn cô. Ít nhất là nó được nghỉ tết sớm hơn cô 1 ngày.

Lấy lại bình tĩnh cô liền nói.

“Mẹ ơi, con gái sinh con thì cũng là sinh con cháu nối dõi cho người ta. Còn Minh Chí là con trai. Nó mà sinh là nhà mình có cháu nối dõi rồi. Con nghe nói nó có bạn gái rồi đó.” Nói xong em trai liền liếc cô một cái.

Đúng là nó có bạn gái, nhưng hôm bữa giận nhau còn cầu cứu bà chị này. Tới giờ vẫn chưa hết giận nên lấy đầu ra cười với hỏi!

n

Cô đã rất thành công trong di dời sự “quan tâm” của mẹ trên người cô sang em trai. Tưởng chừng như mọi việc đã xong thì mẹ lại nói.

“Con liệu mà lấy chồng đi!”

Ôi, em vẫn chưa muốn lấy chồng mà!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Gì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Ba cô vừa bước vào nhà thấy thế liền nói.

“Vợ à, con nó lặn lội về nhà đúng đêm giao thừa là đã mệt mỏi lắm rồi. Con đi tắm rửa đi rồi ăn.” Câu đầu là nói với mẹ Trần, câu sau là nói với Minh Tâm.

Nhận được đặc ân của ba, cô liền chạy tung tăng lên phòng của mình. Vừa lên tới phòng thì lại nghe mẹ bảo.

“Thế đấy! Con gái mà chạy như vậy bảo sao tới giờ vẫn còn ế!”

Cô chỉ cười. Lâu lâu mới được về nhà, đương nhiên là sẽ chẳng quan tâm hình tượng rồi.

Minh Tâm tắm rửa xong thì đi thẳng vô nhà bếp. Trong bếp mẹ cô đã chuẩn bị sẵn sàng mâm cơm để cô mang ra phòng khách ăn và gọt hoa quả để tối nay coi Táo Quân.

Cô bung com và hoa quả thì Táo Quân đã bắt đầu.

Coi xong thì đã gần 11h30. Em trai liền la hét.

“Em mới mua mấy cây pháo hoa, chơi không?” Nói xong mặt nó chẳng khác nào nói “khen em đi, giỏi không? Em biết chị thích chơi pháo hoa mà!”.

Cũng không muốn thằng em thất vọng cô liền nịnh nọt.

“Chà, giỏi dữ ta! Em trai giỏi giang đẹp trai còn không biết mang ra đây!” Như cô dự đoán thằng em mới nghe xong thì mặt liền tươi cười vừa chạy vừa hát đi lấy pháo hoa.

Cô chạy đi lấy xô nước, bật lửa, hai đứa lại tí ta tí tòn chạy ra ngoài vườn. Ở bên trong ba mẹ Trần thờ dài.

“Hai đứa này thật là! Lớn rồi, hai mươi mấy gần ba chục mà chẳng khác nào con nít!” Miệng thì trách cứ nhưng khuôn mặt hai người chỉ có yêu chiều. Dọn dẹp xong ba mẹ Trần cũng đi ra ngoài...đốt pháo hoa. Còn hăng say hơn cả hai chị em. Bỗng chốc căn nhà tràn ngập tiếng cười.

Choi đùa tới 1h sáng rồi mới bắt đầu người này theo sau đuôi người kia đi ngủ. Chẳng lâu sau cả gia đình đã chìm vào giấc mơ.

Sáng sớm tỉnh mơ, gả mới gáy thì Tâm và Chí đã bị lôi dậy. Sáng mùng một nhà cô thường sẽ sang nhà thờ ông bà, nơi ông bà nội đang ở. Sau đó mọi người trong gia đình sẽ tập hợp rồi đi hái lộc ở chùa và thấp nhang thăm mộ tổ tiên. Thời gian “hành quân” hái lộc là 10h, mọi người tập trung lúc 8h. Đường nhiên sẽ không thiếu chuyên mục phát lì xì, chúc tết sau khi ăn sáng.

Nhà ba cô có 5 anh em, hai gái và ba trai. Ba của cô là thứ năm. Mỗi khi tết nhà ông bà nội luôn đông vui con gái, con trai đều về tụ họp. Cô tư không lấy chồng, cũng mẫu hình lý tưởng của cô. Còn chồng cô út thì là cô nhi nên bên nội không có ai, mỗi tết gia đình cô út sẽ về bên này. Một điều đáng buồn là ngoại trừ hai chị em nhà cô chưa cưới vợ lấy chồng, thì những anh em họ ai cũng lập gia đình. Ngày tết đương nhiên cô và em trai sẽ được trở thành nơi công kích nhiều nhất. Thật là đau lòng!

Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Năm nay hai chị em cô đã quyết định mặc áo dài cách tân đôi. Minh Chí mặc áo dài cách tân màu vàng thêu hình rồng. Minh Tâm thì mặc áo dài cách tân màu đỏ thêu hoa văn chỉ vàng. Hai chị em cô rất đầu tư đó nha. Hai người mua quần jean màu đen mới. Còn mua luôn một đôi Converse màu trắng. Cô tết tóc hai bên, em cô thì để tóc undercut rồi vuốt keo.

Ba mẹ nhìn hai chị em cô mà miệng chữ O. Biết sao được, hai người đẹp xuất sắc mà! Hai chị em thầm nghĩ. Bởi vậy, chị em mà, phải có trình độ tự sướng y như nhau chứ.

Sau đó nhà cô lại hành quân trên chiếc xe gia đình đi qua nhà ông bà nội. Minh Chí lái xe, cô thì ngồi ở ghế phụ. Ba mẹ cô ngồi đằng sau.

Tới lúc gia đình Minh Tâm tới nơi thì ai cũng tới hết rồi, chỉ đợi mỗi gia đình cô.

Ba mẹ nhanh chân đi vô trước. Tâm và Chí mới theo sau. Trong đầu ai cũng nghĩ làm cách nào để không bị tấn công bởi câu “Chùng nào cưới?”. Phòng thủ đã sẵn sàng ứng chiến!

5 phút sau

~Có lẽ...mọi thứ giờ đây đã khác xa rồi...phòng thủ cái quái gì! Quân địch mới tấn công mà nội bộ đã lục đục, chị em tương tàn! Quân địch quá sắc bén! Rút quân! Rút quân!

Sau đây là cuộc đối thoại giữa những họ hàng nhà nội.

“Chùng mới được ăn đám cưới của 2 đứa đây?” Cô út bắt đầu trước và đã “thành công” lôi kéo sự chú ý lên hai chị em cô. Hai người miệng cứng, mặt đỏ, còn đầu về phong độ khi bước vào chiến trường!

“Dạ...dạ...dạ.” Hai đứa lấp bắp trả lời. Nhưng chưa kịp trả lời thì có người đã không còn kiên nhẫn.

“Hai đứa bây có trả lời không hả! Thằng Chí thì đã 25 tuổi rồi! Còn Tâm thì đã 29 tuổi! Hai đứa mà ở thời cổ đại là thuộc loại ế chồng ế chơ rồi biết chưa, hử?” Ông tức giận la mắng. Nhưng một đứa nhỏ 5 tuổi mới đi học nghe từ “cổ đại” thì liền phản ứng.

“Ông cố oi, cổ đại là thời xưa, bây giờ là thế kỉ 21 rồi mà? Cháu nghe cô nói vậy á!” Giọng nói ngây thơ mang chút ngọt ngào của cháu trai cũng làm vơi bớt vài phần giận dữ của ông. Ông liền quay sang xoa đầu đứa cháu của mình.

Nhưng ông không thấy thằng nhóc là quay sang cô của nó nháy mắt một cái. Nhân cơ hội này miệng lưỡi trơn tru của Tâm lại được hoạt động.

Diễn Đàn Lê Quý Đôn

“Ông nội à, nội đừng tức giận. Hôm nay là mừng một tết mà. Tức giận hại sức khỏe lắm. Phải không, Chí?” Nghe chị mình nhắc tới, anh liền ba hoa một phen.

“Dạ, dạ, đúng rồi ông nội. Nội muốn nhìn thấy tụi cháu lập gia đình, có con thì phải giữ gìn sức khỏe cẩn thận. Dựa theo những thống kê thì người hay tức giận sẽ tổn...” Như mong đợi ông cụ liền dịu dàng.

“Ừ, năm nay cho qua. Năm sau thì đừng có mà hòng. Thôi đi ăn sáng.” Mặt Chí và Tâm liền nở nụ cười thật tươi. Năm nào mà ông cụ chẳng nói vậy! Mà có năm nào không qua đâu! Trong lúc xuống phòng ăn, thằng cháu trai liền lanh chanh chạy tới rồi hỏi.

“Cô ơi? Cô ế thật rồi à? Chú ơi? Chú cũng ế chung với cô luôn ạ?” Cái gì mà ế chung chứ! Đây ế thì có liên quan với nhau à! Hai người thầm oán hận.

Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Cô liền cố rặn ra nụ cười tươi, nhỏ nhẹ nói với cháu trai.

“Con có biết ế là một xu thế không? Cô với chú chỉ là theo xu thế thôi mà.” Nghe cô nói thẳng bẻ liền bày ra bộ dáng học sinh lớp một hiểu bài rồi nói.

“Vậy mai mốt con cũng đi theo xu thế! Vậy con, cô, và chú sẽ thành ế chum rồi!” Đã vậy miệng còn tươi cười, vui vẻ chạy đi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Làm Gì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Hồi này là ế chung, giờ nâng cấp thành ế chum luôn rồi đó hả? Ông trời ơi, tại sao đến cả thằng cháu trai nó cũng chế nhạo tụi con vậy! Ông có mắt không hả! Trong lòng hai người thầm than.

Ăn xong, như mọi năm sẽ tới lượt lì xì. Tuy đã làm ra tiền, thậm chí là nhiều. Hai chị em cô vẫn không quên chen chúc đi nhận lì xì. Đương nhiên sau khi chúc tết xong sẽ liền bị đá ra ngoài. Tại sao khi lớn người ta sẽ không được nhận lì xì? Hồi nhỏ lì xì chiếm tới 75% thu nhập mỗi năm đó nha. Nên lớn lên nó cũng chiếm ít nhất 5% trăm thu nhập a~

Sau đó lại đi hái lộc, thăm mộ tổ tiên, cúng. Rồi lại chạy sang bên ngoại. Ông bà ngoại vẫn như xưa, chỉ có cung chiều không có tí trách móc về chuyện lập gia đình. Tại vì ông bà ngoại chỉ có mình mẹ Trần nên họ cũng không quan tâm về việc nói dối tông đường gì đó.

Xong xuôi thì đã tối khuya. Ai cũng mệt mỏi nên rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Mấy ngày tết tiếp theo đương nhiên là sẽ nằm ườn ra rồi. Sáng ăn cỗ, trưa ăn cỗ, tối ăn... đồ ăn thừa của cỗ. Mấy ngày sau cho tới khi thằng em phải quay về thành phố N thì miệng cô vẫn cười tươi rồi tiễn thẳng em mặt mày nhăn nhó.

Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Mọi người ai cũng phải quay trở lại làm việc nhưng cô thì không! Điều nhờ ông chủ già có tâm. Cho cô về quê ăn tết trẻ nên liền hào phóng cho cô nghỉ thêm 4 ngày nữa! Đặc biệt là có lương luôn nha. Ông chủ già nói đây là món quà ông cho cô trước khi ông về hưu. Ông còn nói khi cô quay lại thì ngày hôm sau cô sẽ có BOSS mới.

Nói chung thì cũng buồn thật. Cô còn nhớ lúc cô mới tốt nghiệp đi nộp đơn xin việc công ty, không biết tại sao hôm đó ông lại là người phỏng vấn. Ông nhận cô vào làm việc. Năm đó cô vừa tròn 22 tuổi, ngày thơ bước lên từng bước một từ nhân viên quen đi xe bus thành phó tổng giám đốc sau 3 năm.

Ba năm không dài cũng không ngắn. Cũng đủ để thay đổi một người. Trước đó cô luôn cười rạn rở với đời tác, bây giờ vẫn vậy chỉ là cô cười xã giao, bình thường chỉ sẽ để khuôn mặt trầm tĩnh. Trước đó cô nghĩ thế giới màu hồng, bây giờ thế giới đã thành màu xám. Trước đó cô cho rằng có một ngày mình sẽ yêu một người đậm sâu. Nhưng bây giờ cô không có hứng thú để yêu. Yêu làm gì? Yêu để nhận lấy tổn thương? Yêu để đau đớn?

Đó là những kinh nghiệm thật nhất cô có từ những người bạn xung quanh cô. Một cô bạn đã từng nói với cô sau khi cô ấ ly hôn.

“Yêu là một cảm giác tuyệt vời nhất. Cậu sẽ từ từ dâng hiến trái tim mình cho họ. Nhưng khi người kia đã có trái tim cậu, họ sẽ không ngần ngại mà bóp nát, chà đạp nó. Nhưng tớ phải nói, cảm giác khi yêu ấy thật tốt đẹp biết bao.”

Cô vẫn luôn nhớ câu nói này. Nó đã làm cho cô không quan tâm tới tình yêu. Cô cảm thấy một mình sướng hơn nhiều. Tự yêu bản thân mình, cùng trải qua cuộc đời này với gia đình, nhưng nghe có chút gì đó cô đơn. Nhưng cô sợ yêu hơn là đắm đuối vô yêu để nhận được những thứ đau đớn. Trong lúc cô đang suy nghĩ thì một tiếng kêu của mẹ đã cắt đứt suy nghĩ của cô.

“Tâm ơi, xuống đi chợ với mẹ.”

“Dạ, con xuống liền.” Cô liền vội vã thay đồ và xuống lầu.

Trên đường đi chợ gặp không ít người quen. Cứ mỗi lần tới một hàng quầy thì lại dừng tàm một chút. Nhưng mẹ cô có vẻ rất vui khi được khoe con mình. Nào là làm phó tổng, nào là bác sĩ, tiền lương cao, rồi ưu đãi tốt. Có lẽ làm bậc cha mẹ chỉ có con cái là niềm tự hào.

Nghe mẹ cô lập đi lập lại tới lần thứ 10, Tâm đã ngáp ngắn ngáp dài. Cô liền nói với mẹ.

“Mẹ ơi, con đi mua ít đồ ăn vặt nha. Lâu lâu mới về quê một lần mà.”

“Ừ, con đi đi.” Mẹ cô tám hăng say tới mức cũng chẳng thèm liếc lấy cô một cái. Dù sao thì cũng được đặc ân rồi, chạy lẹ thôi.

Đi vòng quanh một hồi, tay phải cô đã xước đầy bịch ni-lông. Trên miệng cô đang gặm một xâu chùm ruột ngào đường. Hương vị của tuổi thơ là đây! Từ xa xa cô thấy mẹ mình đang tươi cười với bác Vương. Nhưng theo kinh nghiệm của cô thì mặt mẹ cô đang không vui thì đúng hơn. Tâm liền nhẹ nhàng tới gần để nghe.

“Ôi, con dâu tôi mang thai rồi! Con gái tôi cũng chuẩn bị có đứa thứ hai! Còn hai đứa con chị chừng nào mới định cưới chồng, cưới vợ? Hình như con gái lớn của chị gần 30 tuổi rồi đúng không? Con gái tôi thì 26 tuổi đã sắp có đứa thứ hai rồi. Còn con trai chị thì cũng 25,26 gì phải không? Con trai tôi bằng tuổi nó đã cưới vợ rồi!”

Nghe bà ấy nói cũng làm cho Minh Tâm thâm khinh bi. Mặt thì trang điểm loè loẹt, thời trang cũng không khác là bao. Hừ, để xem mẹ cô móc bà thế nào!

Mẹ cô nghe xong liền thờ dài rồi nói.

“Bôi vậy, con gái tôi nó cứ thích học giờ thì tốt rồi. Chẳng muốn lấy chồng. Tôi đã nói con gái mà thông minh quá thì sẽ ế. Nhưng mà nó không chịu nghe, giờ thì làm tới phó tổng giám đốc mà chẳng có thằng nào can đảm cưới. Còn con trai tôi hồi đó cứ một hai đi theo bác sĩ, học tới 6 năm. Giờ nó ra trường lại bảo không vội. Chừng nào sự nghiệp ổn thoả rồi mới cưới vợ về.”

Như dự đoán nghe xong mặt bà Vương chẳng thể tươi cười nổi. Vậy không phải là nói con gái, con trai bà ngu sao?

Thế là bà Vương liền kiếm cách để trốn, nhưng chưa kịp nói mẹ Trần đã cắt lời.

“Thôi bỏ đi chợ đi. Con gái tôi tới rồi.” Nói xong mẹ Trần cũng nhanh chóng bước về phía con gái đang nở nụ cười, làm cho bà Vương tức đến nổi mắt nổ đom đóm. Con gái bà Vương đã được xem là thanh tú, còn Minh Tâm thì là xinh đẹp mà cười lại có duyên, còn làm có tiền hơn con bà nữa chứ. Thật là không công bằng mà!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Gì* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Nói chung, tiệc vui chóng tàn. Minh Tâm buồn bã tạm biệt ba mẹ để lên thành phố N. Một năm về không được bao nhiêu ngày mà bây giờ lại phải trở lại nơi khuôn mặt luôn luôn giả tạo với đối tác. Còn những vụ xã giao cô chẳng tình nguyện kia.

Cỡ 6h chiều thì cô đã đến nơi. Minh Tâm mệt mỏi đi lên chung cư cao cấp cô mua. Căn nhà được trang trí theo tông xám và trắng. Nhìn rất đơn giản và lạnh, nhưng cô lại dùng đèn vàng trắng khiến cho căn nhà có cảm giác ấm áp.

Vừa vào nhà cô đã quăng mọi thứ sang một bên và đi thẳng vô phòng ngủ. Sáng mai 5h cô phải dậy, nên bây giờ đi ngủ là tốt nhất.

“Cộp,cộp”

Nằm một hồi kể bên lại có tiếng đồ vật di chuyển khá khó chịu. Nhưng vì quá mệt nên Minh Tâm chẳng quan tâm mà chìm vào giấc mơ.

Sáng sớm khi ánh nắng chưa kịp chiếu qua bức rèm cửa sổ thì Minh Tâm đã mơ màng tỉnh dậy. Vệ sinh cá nhân xong cô liền đi xuống bếp. Nhanh chóng chiên một quả trứng, nướng bánh mì, và rót một ly sữa. Cô bung đồ ăn ra phòng khách rồi vừa ăn vừa xem TV. Ăn xong cô lại đọc email, dọn dẹp một hồi rồi đi vô phòng ngủ chuẩn bị quần áo để đi tập gym. Cái nghề nào cũng vậy, ít nhất khuôn mặt và thân hình cũng phải dễ nhìn.

Minh Tâm bấm thang máy đi xuống tầng hầm đậu xe, nhanh chóng phóng xe ra ngoài. Tuy ở chung cư có phòng tập gym, nhưng mà nó cũng chỉ như là cho có chứ không đầy đủ. Nên cô vẫn thích tập ở ngoài hơn.

Khi cô tập xong thì đã là 1 tiếng sau. Minh Tâm tranh thủ tắm luôn rồi mới lên xe về nhà trang điểm, thay đồ.

Một tiếng sau

Hình tượng chính chu của Minh Tâm đã xong. Hôm nay cô mặc đen trắng như mọi khi. Áo sơ mi voan cổ tròn được phối với váy bút chì đen tôn dáng người. Tóc thì xoả tự nhiên.

Cô không nhanh không chậm mở cửa thì căn nhà sát bên cửa cũng mở. Ở xung quanh cô trước đó vốn chẳng có hàng xóm. Tầng lầu 22 vốn chỉ có ba căn nhà dành cho ai thích sự yên tĩnh. Đương nhiên là nó quá hợp ý cô. Bây giờ thì đã có hàng xóm, cầu sao người kia yên tĩnh là được. Mở cửa ra là một chàng trai khoảng ba mươi mấy tuổi, gương mặt góc cạnh sắc nét tạo nên vẻ ngoài nam tính, thân mặc tây trang đen trắng. Anh nhìn cô rồi cũng gật đầu đáp lễ.

Hai người nhanh chóng bước tới thang máy và bắt đầu ngày làm việc mới của mình.

Minh Tâm chậm rãi bước vào công ty. Ai cũng nở nụ cười thân thiện, cô cũng chỉ gật đầu rồi bước vào thang máy V.I.P. Anh chàng thư ký, Thanh Huyền, thấy cô rồi bước tới chào hỏi lại nói về lịch trình ngày hôm nay. Mém chút xiu nữa cô đã quên hôm nay là ngày cuối cùng của ông. Cô muốn mua chút quà, nhưng ông cụ cũng chẳng thiếu thứ gì cô có tặng thì không chừng cũng được quẳng vào sọt rác. Nghĩ đi nghĩ lại cô liền nói với thư ký.

“Cậu đặt ở tiệm bánh Get Lost một cái bánh black forest, 1h trưa tôi sẽ tới lấy.”

“Vâng.” Thư ký rất biết điều mà nhanh chóng đi làm nhiệm vụ của mình.

Ông cụ tuy già nhưng lại rất thích bánh ngọt, trong một lần đi xã giao hiếm hoi cô thấy ông chỉ ngồi một bên bất chấp tất cả mà nhâm nhi loại bánh mình thích, black forest.

Cô cũng rất thích bánh ngọt. Nhất là tiệm bánh Get Lost. Bánh của chỗ này khi ăn đúng là khiến người ta đi lạc. Hương vị không tiệm nào sánh bằng.

Đúng 1h trưa cô tới lấy bánh rồi quay trở về văn phòng, đi thẳng lên tầng cao nhất. Thư ký thấy cô tới gật đầu mỉm cười. Minh Tâm bước tới gõ cửa. Bên trong vang lên tiếng nghiêm nghị.

“Vào đi.”

Cô mở cửa phòng rồi bước vào. Bên trong chỉ thấy một ông lão đang nghiêm túc ký văn kiện. Thấy người bước tới không nói gì, ông ngừng đầu thì liền chọc ghẹo.

“Ô, về rồi à? Sao tết này có như tết xưa không? Có ai hỏi con chừng nào lấy chồng chưa?” Ông mỉm cười nói. Ông quen nhóc con này mấy năm rồi, bản tính cũng không tệ. Nhà ông toàn sinh con trai, nhìn thấy mà ghét. Chỉ còn con dâu để an ủi. Mấy năm nay gặp được Minh Tâm từ trong ra ngoài đều tốt, có chí hướng làm ăn. Ông luôn luôn đối xử với cô như con cháu.

“Ông à, ở dưới quê mẹ con đã cảm rằm, sao lên đây ông cũng bắt con lấy chồng?” Cô cười khổ nói.

“Ông nói thiệt, nhìn con chưa lấy chồng mà ông cũng vội giùm con. Gần 30 tuổi vẫn ế.”

“Con thấy tiền trung thành hơn.” Cô bình tĩnh trả lời.

Nghe cô nói xong ông liền cười ha hả. Minh Tâm cũng vội đưa hộp bánh rồi đi xuống lầu làm việc. Cô chỉ được nghỉ trưa có 1 tiếng mà nãy giờ đã tiêu hao hơn nửa tiếng. Cô cần chớp mắt một tí.

Khi bạn không để ý, thời gian sẽ trôi qua nhanh hơn. Điều này là sự thật, Minh Tâm rất nhanh đã được về nhà.

Buổi tối, đứng ở ban công, cô nhìn phía dưới là đường xe đông đúc. Cô khoác áo choàng trắng sau khi tắm, tay cầm một ly rượu vang, và những cơn gió nhẹ nhàng bay tới bao phủ cô.

Có lẽ cuộc sống của cô quá nhàm chán đi? Cô gần như không muốn gì hơn. Có lẽ cô nên thoát khỏi cuộc sống độc thân? Có lẽ là không. Sống như thế này cô rất hưởng thụ. Không đàn ông, không buồn phiền. Nhưng có lẽ cô cũng nên nuôi một chú chó dễ thương mới được.

Sau khi kết thúc dự án này cô phải đi Hàn một chuyến mới được! Cũng khuấy khỏa một chút, hình như công ty cô ý định mở một chi nhánh về du lịch ở Hàn thì phải? Dù sao cũng một công đôi việc.

Suy nghĩ xong cô lại đóng cửa và đi vào nhà. Nhưng Minh Tâm đã không nhìn thấy khuôn mặt người nhìn cô từ khi cô bước ra ban công. Anh vẫn nhìn cô. Anh nghĩ quyết định chuyển nhà cũng không tệ. Đôi mắt ấy của cô nhìn hơi lạnh. Anh chợt híp mắt lại. Trong tay lại lắc ly rượu...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Gì* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Khi mặt trời đã lên cao, nhưng người trong phòng ngủ vẫn chưa chịu thức dậy. Ở bên ngoài là trưa thì trong phòng vẫn còn tối. Khoảng 1h trưa Minh Tâm mới bắt đầu nhúc nhích. Không phải vì cô muốn dậy, mà là điện thoại cô đang reo. Minh Tâm mò nắm điện thoại trên tủ, không nhìn tên mà đã bắt máy.

“A..lô..ai đó?” Hai mắt cô vẫn nhắm.

“Con còn ngủ? Thôi dậy đi, mặt trời đã mọc từ tám đời trước rồi!” Trong điện thoại là giọng nói nhẹ nhàng của ba Trần. Nghe có vẻ trách cứ nhưng vẫn đầy cung chiêu. Nhưng lại có giọng nói khác không kiên nhẫn vang lên.

“Con lết xuống giường ngay cho mẹ! Con gái mà như vậy bảo sao đến giờ vẫn chưa lấy chồng! Mẹ cho con 10 phút đánh răng rửa mặt, rồi FaceTime ăn sáng! Tút...tút.” Mẹ Trần nói xong thì liền cúp điện thoại.

Đến bây giờ Minh Tâm mới hiểu ra. Cô quên mất cứ sáng Chủ Nhật là gia đình cô sẽ gọi về để ăn sáng chung. Nhìn sang đồng hồ thì cũng đã 11h trưa. Minh Tâm lại mơ mơ màng màng chuẩn bị vệ sinh cá nhân.

Một lúc sau cô lại đi vào phòng ăn chuẩn bị, thì nghe chuông cửa reo. Cô cầm ly cà phê mới pha đi ra mở cửa. Cửa vừa mở thì Minh Tâm đã thấy khuôn mặt tươi cười ngốc nghếch đã nhìn hơn 20 năm.

Thấy cô vẫn còn đơ ra, Minh Chí liền quơ quơ tay trước mặt cô.

“Sao vậy? Khách tới nhà mà không đón tiếp gì vậy! Đau lòng quá! Sáng sớm khò sở chạy đi xếp hàng mua bánh chế thích, mà nỡ lòng nào lại cho tui đứng ngoài hã trời! “ Vừa nói Minh Chí lại khóc thét, rồi đập cửa. Cô chỉ đứng nhìn rồi nhàn nhả uống cà phê.

Trong khi Minh Chí vẫn đang còn “khóc”, tiếng thang máy kêu ding một tiếng rồi lại có tiếng người bước chân. Thế là tầng lầu 22 có khung cảnh thế này. Trước cửa nhà nào đó có một chàng trai đang khóc thét nhưng không nặn ra được giọt nước mắt nào. Đối diện chàng trai là một cô gái đang uống cà phê tựa như chẳng thấy chàng trai. Từ xa xa đang đi tới là một chàng trai khác mặc bộ đồ thể thao, liếc nhìn hai người. Sau đó lại tiếp tục bước đi như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng trong lòng anh đã rối bời. Thằng đó là bạn trai của cô ấy? Thằng đó sáng sớm mà đã tìm tới nhà một cô gái? Nhưng mà cô cũng quá giỏi! Cho thằng đó đứng ngoài khóc bù lu bù loa! Nghĩ tới đây anh lại mỉm cười, bước chân không tự chủ mà nhẹ nhàng.

Phía bên Minh Tâm thấy anh đang mỉm cười, nhìn thì có vẻ thân thiện nhưng mà nhìn y như anh đang cười nhạo. Nghĩ tới đây cô lại kéo Minh Chí vô nhà. Cô không thấy sau khi cô kéo Minh Chí thì mặt tươi cười của người kia đã đen như mực.

Minh Chí thì chuẩn bị bữa sáng [Minh Tâm: Việc này là đương nhiên, làm chị cơ mà! Làm chị thì có quyền sai, ai biểu tui thông minh hơn, chui ra trước!] Minh Tâm thì gọi cho ba mẹ Trần.

Khoảng 2 tiếng sau, cuộc gọi mới kết thúc. Minh Chí lại mặt dày bám ghế sofa nhà cô. Mãi mà không chịu về. Cô lại muốn đi ra tiệm thú cưng để mua chó. Minh Tâm nghĩ đi nghĩ lại mới nhớ ra thằng em cô là bác sĩ. Nó khám bệnh cho người, thì cũng chắc khám bệnh cho chó được! Nhì? Thôi dất nó theo tiện thể chọn chú chó khỏe mạnh luôn.

Nghĩ vậy Minh Tâm lại đi vô phòng thay bộ đồ da màu đen, xoa tóc, rồi đi ra ngoài. Minh Chí thấy cô đi ra phòng khách với cái áo thể thao da hay dùng để đi ra ngoài thì liền hỏi.

“Đi đâu vậy ché?”

“Đi mua chó, đi theo chị mày. Nhanh lên! Tiện thể chọn giùm chị một con khỏe mạnh! Chú học bác sĩ mà đứng không?” Cô lại đi vô tủ đồ ngay phòng khách lấy một cái nón mô-tô.

“Nhưng mà em học bác sĩ cho..người mà.” Không cần Minh Chí trả lời, cô quăng chìa khoá xe sang cho Minh Chí.

“Hừ, bảo sao không ế!” Bất mãn, anh liền lầm bầm nói. Anh vừa dứt câu thì tai lại có cái gì đó tê rồi chuyển sang đau đớn. Hai chị em đây đưa khoảng 15 phút sau mới đi ra khỏi nhà. Kết cục của Minh Chí là một bên mắt bầm tím.

Sau một hồi lựa chọn và sự quảng cáo chuyên nghiệp của Minh Chí, cô đã quyết định mua một chú chó corgi thuần chủng. Giá cũng hơi chát, nhưng mà em ấy quá đẹp! Cô đặt tên cho nó là Lou. Lou có bộ lông đan xen màu vàng và trắng.

Chích thuốc và làm giấy tờ xong cô lại sai người hầu, Minh Chí chạy xuôi chạy ngược mua đồ ăn, nệm, mền, dây,... Còn mình và Lou thì lại chơi đùa ở nhà. Chỉ thấy tội nghiệp Minh Chí, vất vả cả ngày trời cuối cùng cũng không được ăn cơm ké mà bị đá ra khỏi nhà. Anh chỉ biết thân mình còn thua cả con chó! Sau khi đã được người không cần thiết, chủ với chó liền có một bữa ăn cơm vui vẻ. Sau đó lại đi dạo.

Dọc đường đi có rất nhiều người. Đi vài vòng, bà già Minh Tâm chịu không nổi mà phải ngồi trên ghế đá. Lúc đó cô lại thấy anh chàng hàng xóm bước tới. Nhìn thấy Lou thì ngồi xuống vuốt ve. Lou cũng chẳng sợ anh, mà còn rất hưởng thụ.

Cô cũng chẳng quen biết anh. Nhưng dù gì anh cũng là hàng xóm nên cô bước tới chào hỏi. Hai người nói chuyện khá hợp. Anh nói anh cũng có một em chó, em đang đi cắt lông. Không lâu sau cô đã biết tên của anh, Chí Kiên.

Sau lần gặp đó, Minh Tâm không biết người nào đó đã chạy tung tung đi mua một con chó corgi cái màu trắng và đặt tên là Lowa. Lý do anh tiếp cận Lou là vừa biết tên của nó, hảo cảm từ chủ nó, biết giới tính của nó để mua một con. Hahaha, một mũi tên trúng ba con chim!

P/s: Xin thông báo, tháng ba Bí sắp thi nên chắc không ra nhiều chương mới. Vốn đã chậm nay còn chậm hơn :cry: . Nhưng tháng tư Bí được nghỉ xuân nên sẽ cố gắng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Làm Gì* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6

Hôm nay là ngày thứ hai, đồng nghĩa với việc phải lết đi làm. Thực lòng là cô mệt lắm rồi. Nhưng trong lòng Minh Tâm lại tự nhủ còn 2 tuần nữa thôi là cô liền đi Hàn chơi. Sáng nay cô vẫn dậy sớm, và dẫn Lou đi chạy tập thể dục ở công viên. Xong rồi cô lại chuẩn bị đồ ăn cho Lou và đi làm. Hôm nay là ngày sếp mới tới. Cô nghe ông cụ nói “sếp” này là cháu nội ông. Có sự nghiệp riêng nhưng ông bắt sếp về làm để ông được nghỉ ngơi.

Hôm nay cô theo phong cách trẻ trung một chút. Lúc đi tới thang máy cô và Chí Kiên lại chạm mặt. Dù gì hai người cũng đã nói chuyện với nhau nên cả hai cũng trò chuyện một lát. Xe cô chạy ra khỏi tầng hầm trước. Chí Kiên chạy ra sau. Đi khoảng 20 phút anh liền cảm thấy quái lạ. Tại sao cô đi cùng đường với anh này giờ? Chắc chỉ là trùng hợp. Còn tới 10 phút nữa mới tới công ty. Anh tạm thời đậu xe cách công ty 5 phút và đợi đúng giờ theo lệnh ông nội. Anh thấy xe cô quẹo vô đường công ty và đậu trước cửa.

Từ xa xa anh thấy cô bước xuống xe giao chìa khoá cho bảo vệ chạy xe đi đậu. Sau đó cô lại nói chuyện với mấy ông lớn trong công ty. Trong lòng anh thầm vui mừng, vậy là cô làm cùng công ty với anh rồi. Sau này lại có cơ hội gần cô hơn. Và người nào đó đã trở thành một ông chủ ấm áp, tươi cười trong mắt toàn thể nhân viên.

Phía bên này thì Minh Tâm bận đến nỗi chạy trên giày cao gót. Chạy qua chạy lại hết cả nửa ngày mà ông chủ mắc dịch còn chưa

tới, làm hại cô phải trả lời mấy ông già cổ đồng ăn không ngồi rồi kia.

“Dạ, chủ à chủ cũng biết dạo này thành phố hay bị kẹt xe mà. Hay chủ muốn cháu sắp xếp cho chủ đứng ở trong nhé?” Nói giúp cho ông tổng mà lòng cô lại không nhịn được chửi thầm mấy câu.

Đã 10h nhưng ông tổng còn chưa tới. Chân cô bắt đầu run vì chạy trên giày cao gót. Ôi cuộc đời của những người đi làm thuê. Đúng 10h30 ông tổng mới nhân nhạc bước vô. Cô phải đi ra đón tiếp. Nhìn ra là anh hàng xóm, đáy mắt cô chỉ xẹt qua một tia bất ngờ rồi tiếp tục như bình thường.

Hôm nay khá thuận lợi, nhưng tối nay cô phải đi xã giao. Bình thường, chỉ có cô và Thanh Huyền đi chung. Có lẽ hôm nay cũng vậy, đúng là chẳng trông mong gì được mấy ông lớn.

Bữa tối ở một nhà hàng Tây xa hoa. Đối tác là một ông chủ bụng bia. Ông chủ này nhìn khá hiền nhưng có tiếng khó khăn. Ông ấy chỉ kêu rượu không bia. Nhưng là loại rượu uống là say. Ông liên tục rót và cụng làm cho cô và Thanh Huyền uống tới mức muốn ói. Xong xuôi thì ông cũng chịu tới công ty cô ký hợp đồng. Khi tiễn xong ông đó thì Minh Tâm và Thanh Huyền chạy thẳng về hướng nhà vệ sinh.

Ói lên ói xuống một hồi cô mới có cảm giác thoải mái được một tí. Cô quả thật mệt lắm rồi. Khi cô đi ra thì Thanh Huyền liền đi tới.

“Chị, không sao chứ?” Trên mặt cậu nhóc chỉ toàn lo lắng. Làm cho cô liên tưởng tới thằng em chết đuối kia.

“Ừ, không sao. Còn tỉnh táo.” Cô gượng cười.

“Hay là bữa nào chị đi khám bác sĩ đi. Chị làm phó tổng được 1 năm là chị uống chất có còn gần như hàng ngày. Em biết một vài bác sĩ uy tín lắm.”

“Ừ, để chị đi khám. Mà cậu cũng nên đi khám đi. Còn giới thiệu thì không cần, em trai của chị làm bác sĩ mà.”

“Dạ, để em gọi taxi.”

Sau đó cô được Taxi chở về nhà. Trên đường đi lên thang máy cô gần như không đứng vững được. Trong lúc cô đang bấm mặt mã vào nhà thì thang máy cũng Ding một tiếng. Là hàng xóm, cô quay đầu mỉm cười rồi loạng choạng bước vào nhà.

Chí Kiên nhìn cô chẳng thèm hỏi về sáng nay, lòng hơi ngứa ngáy. Nhưng thấy cô bước không vững và còn đầy mùi rượu anh lại thấy có lỗi. Dù gì thì cô cũng đang đi làm cho anh, cô như vậy chẳng khác nào nói anh là nhà tư bản.

Tối khi mọi người đang say giấc. Trong phòng Minh Tâm lại có tiếng rót đồ và chó sủa. Chí Kiên nghe được liền biết không ổn. Anh nhanh chóng chạy qua. Tìm thấy chìa khoá dự phòng, nhà cô thuê là của anh. Lou nghe được có tiếng người liền vui mừng chạy tới kéo anh vào thư phòng. Trên bàn là một mớ hỗn độn. Có ly cà phê đổ và Minh Tâm đang co người lại.

Anh chạy tới, không quên ôm Lou và Lowa đi chung đến bệnh viện. Bác sĩ liền cho Minh Tâm nhập viện. Một lát sau có hai chàng trai mặt áo blue chạy tới. Chí Kiên thấy mờ mịt nhưng hai anh chàng kia có vẻ rất ngạc nhiên. Một lát sau Minh Tâm được đẩy vô phòng dưỡng thương. Bác sĩ nói lại sự việc.

“Không có gì, chỉ bị viêm ruột thừa. Bệnh nhân mệt mỏi quá độ cộng thêm việc uống rượu bia.” Ba người cảm ơn bác sĩ rú rít rồi đi vô thăm Minh Tâm. Lúc này một trong những chàng trai kia mới mở miệng.

“Anh là gì của Minh Tâm?” Về mặt cực kỳ nghiêm túc.

“Tôi là bạn cô ấy. Còn anh?” Về mặt hai người kia như hiểu ra rồi tự giới thiệu nhau.

“Tôi là Minh Chí, em trai của Minh Tâm. Còn đây là Minh Quân, thanh mai trúc mã của chị ấy.” Hai bên nói chuyện với nhau một hồi, Minh Tâm mới tỉnh. Ánh mắt cô mờ mịt chuyện gì đang xảy ra thì Minh Quân đã quát.

“Bà được lắm! Uống gì mà uống dữ vậy? Xã giao hả? Thăng chó chết nào là chủ bà, hử? Cả năm nay hai lần thì nhập viện vì đau bao tử, bây giờ là viêm ruột thừa. Bà giỏi lắm, bệnh viện chứ đâu phải chợ. Bà thích vô đây lắm hả?” Vâng, thăng chủ chó chết ấy đang đứng trước mặt ông đó. Minh Tâm trầm nghĩ. Ngăn can một hồi, Minh Quân mới ngừng la.

Còn Chí Kiên thì cho tới lúc đi về người vẫn còn thần thờ. Anh vẫn còn nhớ tới cái câu “thăng chó chết”. Vậy bao lâu nay anh là đầu sỏ cho cô nhập viện. Anh liền gọi thư ký của mình bảo sắp xếp một nhóm chuyên đề đi xã giao, giao lưu tránh làm khổ những tình anh trong công ty. Nhưng cảm giác có lỗi lại chông chát.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Làm Gì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Minh Tâm thấy có lẽ thế giới này đảo lộn thật rồi. Hay cô mới là người có vấn đề? Boss mới nhậm chức kiêm hàng xóm của cô sáng sớm đã chạy tới phòng bệnh cô. Mua nào là trái cây, nước ép, hoa, tới thăm bệnh. Vừa nhìn thấy cô dùng laptop để làm việc, anh lại hung hăng bay tới đồng lại nói là cô phải nghỉ ngơi không thì sẽ cách chức. Cô cũng chiều theo anh, dù gì thì cô cũng có lỗi.

Ăn rồi nằm, Minh Tâm cũng cực kỳ khó chịu. Cô vốn là người thích bình yên, nhưng không thích làm kẻ ăn không ngồi rồi.

Còn Minh Chí gần đây mệt mỏi đến cực độ. Một bên là bệnh nhân, bên khác là bạn gái, một bên nữa là về Minh Tâm. Minh Tâm mới là người làm cho anh thành gấu trúc.

Sau khi biết Minh Tâm phải nhập viện. Ba mẹ Trần đêm khuya liền chạy lên thành phố. Sau khi biết mọi việc vẫn ổn hai người trở lại đi làm, nhưng ngày nào cũng sẽ hành hạ anh đi mua đồ ăn.

Vâng, một kẻ hơn 20 năm không đụng vào bếp cũng đã được huấn luyện thành đầu bếp chuyên nghiệp. Sáng sớm, anh phải lết đi mua rau củ quả, xương heo, xương gà, thịt, về để hầm đồ ăn và nấu canh cho bà chị. Bác sĩ nói bà phải nằm viện khoảng 1 tuần. Nhưng chưa được ba ngày bà đã leo néo bên tai anh về vụ cho bà xuất viện sớm.

Cứ mỗi ngày Minh Chí lại thăm nhủ chỉ còn 1 ngày nữa thôi. Nhưng sự thật là anh phải nằm thủ thêm 6 lần nữa. Còn Minh Quân, người tiên tri, thấy anh là chạy cong đi cả lên. Sau vài lần đuổi theo, nguồn hy vọng cuối cùng cũng đã bị dập tắt.

Anh vẫn còn một đồng chí tình nguyện theo anh. Tên gì ấy nhờ Chí... chí...thôi thì gọi Chí đại vậy. Anh là tình nguyện viên ép buộc còn tên ấy thì mặt mày hớn hờ. Đi chợ là phải vô siêu thị sang trọng của công ty bà chị đang làm. Ít có sang sảnh lắm. Ôi, Chí ấy đã bị bà chị phù thủy của anh cho ăn mê được rồi.

Thân làm em cũng vui, hoa đào của bà chị cuối cùng cũng nở. Có kẻ khác chịu tội thay mình, không vui sao được?

Phía Minh Tâm thì ngày ngày buồn chán. Ngáp ngắn ngáp dài, chỉ mong một tuần trôi qua mau.

Hôm nay, như thường lệ Boss lại tới thăm cô. Về mặt vẫn như hoa nở. Boss thân thiện với nhân viên ghê ha? Nhưng điều này đồng nghĩa với tốt và xấu. Không có bữa cơm nào trên thế giới này là miễn phí. Một, là anh ta sắp lợi dụng cô cho dự án nào đó. Hai, là anh ta đang thăm dò cô. Tại vì anh ta mới nhậm chức mà.

[Bí: ^:)^ Em chịu thua chị luôn í. Chí nhà ta chân thành thế mà chị nghĩ thành âm mưu :chair: .]

“Tổng giám đốc, tôi có chuyện muốn nói với anh.” Cô quay sang nhìn anh nghiêm túc.

Chí Kiên có hơi bở ngỡ, nhưng liền nhanh chóng hiểu cô muốn bàn chuyện công ty: “Cô cứ nói đi.”

“Sau tuần này, khi tôi quay lại làm việc bình thường, sẽ nộp kế hoạch mở khu du lịch ở Hàn Quốc. Tôi định qua đó để thăm thú một chút. Tôi dự định đi 3 tuần.” Cô nói một hơi dài.

“Tôi sẽ chờ bản kế hoạch công tác của cô. Có điều tôi mới nhậm chức...” Nói tới đây Minh Tâm đã nhanh nhẹn trả lời. “Tất nhiên là tôi vẫn sẽ làm việc qua mạng khi cần thiết. Điều này thư ký của tôi sẽ lo liệu.”

“Mong cô sẽ hỗ trợ tôi sau này.” Anh đưa tay ra, hai người bắt tay.

“Đương nhiên rồi tổng giám đốc.”

Ngày đầu tiên Minh Tâm trở lại đi làm, buổi sáng đó Chí Kiên liền nhận được bản kế hoạch của cô. Anh vừa giận mà cũng vừa buồn cười. Cô rất có trách nhiệm. Văn phong của cô rất chắc chắn, không chừa đường lui cho người ta. Tựa như cô đã thực hiện hết những điều trong bản kế hoạch này. Anh đã biết tại sao ông nội anh lại thương yêu cô như con cháu đến vậy.

Đúng như dự đoán của cô, một tuần sau, cô và thư ký bay sang sân bay Seoul Incheon.

Cô và thư ký đã lập kế hoạch mỗi ngày đi tham quan một nơi khác nhau. Tổng cộng là 20 nơi có tiềm năng nhất. Cô chỉ có một ngày duy nhất để vui chơi ở Seoul. À, đương nhiên Lou sẽ được đi cùng cô rồi. Và cũng đương nhiên là cô bỏ tiền túi ra.

Công ty cô coi như chỉ cũng không tệ. Mới xuống máy bay đã có xe công ty mượn tới đón chờ cô và thư ký tới khách sạn 4 sao. Minh Tâm cực kỳ hài lòng mà cũng vừa tiếc. Cô sẽ ở đây không được 24 tiếng.

Sắp xếp hành lý xong, cô liền dẫn Lou đi ngao du Seoul. Còn Thanh Huyền thì đang yêu thương giường.

Chủ và chó bắt đầu hành trình lang thang. Mới xuống máy bay vì đói bụng nên cô bắt taxi, lưu loát nói tiếng Hàn, tới con phố đồ ăn nổi tiếng, phố Teokbokki Sindang-dong. Sau khi no nê lại chạy sang Myeongdong mua mỹ phẩm, quần áo, vv và vv.

Cô xuống máy bay thì đã là chiều. Nên bây giờ cô đi lang thang thế này cũng đã tối. Cô liền gọi cho Thanh Huyền đang ngủ tới một nhà hàng gần khách sạn.

Ăn uống no nê Thanh Huyền lại càng hăng say muốn đi chơi. Khác hẳn lúc mới xuống máy bay. Hai người quyết định tới khu ăn chơi nổi danh, Hongdae, nơi sống về đêm. Thanh Huyền vốn rất trẻ, chỉ mới tốt nghiệp đại học được 1 năm. Rất nhanh lý trí của anh đã để bệch sự ham vui của mình. Đúng 10h, Thanh Huyền liền lôi kéo Minh Tâm về khách sạn.

Minh Tâm rất hài lòng về điều này. Đúng là người cô chọn, luôn luôn ưu tiên lý trí đi trước.

Tại vì sáng khoảng 6h cô phải ra sân bay nên Minh Tâm liền chuẩn bị mọi thứ trước. Đầu vào đó, cô miễn nguyện ôm Lou đi ngủ. Sáng ra hai người ai cũng bơ phờ. Mắt mở không lên. Ngắm nhìn bình minh mà không cam lòng đi ra sân bay.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Gì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Lúc xế chiều máy bay mới đáp xuống sân bay thành phố Namhae. Hai người và một chó đi xe bus xuống bãi biển Sangju, bãi biển nổi tiếng tại đảo này. Tài xế xe bus là một ông bác khá hiền hoà. Tại vì Minh Tâm và Thanh Huyền ngồi ở dãy ghế trước. Biết hai người là khách du lịch nên ông kể khá là nhiều nơi vui chơi ít ai biết. Ông lại kể về cái thời mà ông đi lính, lửa trại hát nghêu ngao. Có mấy cô nội trợ cũng góp vui.

Thanh Huyền đặt một căn nhà trọ ở gần biển. Không phải là một khách sạn lớn quy mô, chỉ là nhà trọ do gia đình mở trong một biệt viện. Tầm khoảng 2-3 phòng ngủ. Minh Tâm đứng nói chuyện với bà chủ với tiếng Hàn lưu loát. Bà chủ khá là thân thiện. Bà nói đồ ăn ở trong phòng bếp. Khi nào đói thì cứ vào lấy ăn. Còn buổi tối nếu mà muốn ăn chung với gia đình bà thì báo trước một tiếng, để bà chuẩn bị đồ ăn.

Phòng của Minh Tâm và Thanh Huyền nằm cạnh nhau trong biệt viện. Bây giờ chỉ mới là 4h chiều. Dọn dẹp phòng ngủ một chút. Minh Tâm liền lấy nệm ra trải ngủ. Cô lấy đồ ăn của Lou đồ vào tô nhựa của nó, rót một tô nước để bên cạnh. Xong xuôi cô liền trùm mền ngủ. Lou cũng chẳng muốn ăn gì, nó ngoan ngoãn chui vào mền ngủ với cô.

Chộp mắt một lát đã 6h, có vẻ như lúc này Thanh Huyền mới dậy. Cậu ấy gửi qua tin nhắn cho cô lịch trình. Hai người sẽ ở đây trong vòng 3 ngày.

“Cậu muốn ra biển chơi một lát không?” Minh Tâm nhắn lại.

Không đầy một phút sau một cuộc điện được gọi tới. Cậu thanh niên trẻ tuổi liền lộ ra sự háo hức đầy ngây thơ của thanh xuân.

“Chị? Thật hả? Được ra biển chơi hả chị?” Nghe vậy Minh Tâm cũng không nhịn được mà cười nói “Ừ, cho cậu 5 phút. Chuẩn bị lẹ đi.”

“Chị nhớ đợi em! 2 phút sau em có mặt trong sân!” Nói xong cậu cũng tự cúp máy, có thể thấy cậu cực kỳ vội vã.

Minh Tâm thầm nghĩ thằng em trai chết tiệt của mình mà được vậy bảo đảm mình sẽ chiều nó vô pháp vô thiên, muốn gì được nấy. Nhưng nó lại là một đứa đáng ghét, coi như là nó không có số hưởng.

Nhắc tới tào tháo, tào tháo tới. Chuông điện thoại lại reo lên lần nữa.

“Ê, bà chị già. Bà đi Hàn Quốc rồi đúng không. Cho em trai yêu quý mượn căn biệt thự ở tỉnh A đi.” Giọng nói hồng hếch vang trong điện thoại.

Minh Tâm cực kỳ kiềm nén nói “Chú muốn mượn biệt thự của chị đây? Xin lỗi nhé chị mang hết chìa khoá đi rồi.”

“Thì bà chị gửi về cho em trai thôi. Gửi chuyển phát nhanh mấy hồi. Em sẽ trả tiền mượn cho bà chị mà. Còn không được nữa thì em đột nhập vào thôi.”

Lẽo lự! Tưởng chị đây lẩn lộn bên ngoài để cho cung ăn hiếp à? “Chị đây làm một tháng bằng cung làm cả năm nhé! Cung có từng nghĩ tại sao chị đây có thể mua mấy căn biệt thự trong khi cung mấy năm nay làm việc mà một căn biệt thự cũng không có. Chút tiền ấy chị đây không cần! À quên, biệt thự chị đây lắp ráp hệ thống vân tay nhé. Chú thích thì cứ đột nhập. Không cần thận là đi bóc lịch nhé. Lúc đó chị cũng chẳng buồn mượn luật sư giúp chú em đâu.”

“Bà chị!...”

“À lần sau hỏi xin ai cái gì coi lại cách xưng hô nhé. Có ngày ra đường người đánh cho vỡ mồm” Nói xong cô liền cúp máy. Giải quyết xong thẳng em trời đánh cô liền đi thay một bộ romper. Chuẩn bị xích cho Lou, đến khi cô bước ra ngoài thì đã thấy Thanh Huyền đứng đó cười ngây ngô.

Đề tài của cô và Thanh Huyền chỉ xoay quanh công việc hay là thú cưng. Thanh Huyền có nuôi một con mèo ba tư. Coi như cũng có chung đề tài đi. Đi bộ khoảng chừng 10 phút đã tới biển. Mặt trời cũng chuẩn bị lặn. Bầu trời hơi hồng.

“Chị, em đi tắm nhé?” Cậu vẫn lịch sự hỏi.

“Ừ, em cứ đi đi. Chị đi tới vòi nước rửa sơ qua Lou rồi cho nó xuống luôn.” Cậu nhóc phần khởi chạy tới biển thật nhanh. Một lát sau Minh Tâm cũng đi xuống. Nước biển cực kỳ ấm áp, không có một chút lạnh. Lou ngoan ngoãn bơi theo cô. Suy nghĩ một chút cô lên chỗ ghế để đồ lấy kính bơi cho cô và Lou. Hai người lại chạy xuống biển và bắt đầu lặn. Thanh Huyền cũng như chợt nhớ chạy lên bờ mang một cái kính bơi xuống.

Nước biển ở đây không trong xanh nhưng mà trong theo kiểu tự nhiên hơn. Lặng một hồi, cô nhìn qua Apple Watch của mình là 7:16. Cô mới nhớ ra bà chủ nhà trọ nói 7:45 sẽ dọn đồ ăn tối.

Minh Tâm liền vội vàng hỏi Thanh Huyền lên bờ. Lên bờ Lou vẫy nước bắn tung toé rồi lại cọ cọ vào người cô, chọc cô cười không dứt. Cô lấy ra một cái khăn cho mình, một cái khăn khác để ôm Lou vào trong lòng. Thấy Thanh Huyền đứng đó hất xì, cô cũng đưa cho cậu một cái khăn.

“Cảm ơn chị.”

“Không có gì, em còn trẻ, phải giữ gìn sức khoẻ mới “cày” được.”

Cậu nhóc cười hi hi. Trên đường đi về cậu hỏi Minh Tâm

“Chị ơi, sao hồi đó chị lại quyết định làm thương nhân vậy?”

“Chẳng có gì, lúc điền nguyện vọng chị chọn đại.” Minh Tâm thật lòng trả lời. “Em không tin chị chọn đại, chị rất nghiêm túc trong công việc. Chẳng giống như là một người tùy tiện.” Mắt cậu bé sáng long lanh nhìn về phía cô. Khiến cô bật cười.

“Chị vốn là người tùy tiện. Nhưng mà dù gì cái nghề này là nghề sẽ gắn bó với chị hơn 2/3 cuộc đời. Thì cố gắng thôi.”

“Chị nhớ có một lần chị tới trường B diễn thuyết không? Lúc đó em hâm mộ chị không thôi.”

“Vây cảm ơn em nhé. Muốn giống chị, thì cố gắng làm thư ký của chị cho tốt đi. Lúc phỏng vấn em chị còn tưởng em là một người nội tâm chứ. Đừng quên, em là người chị chọn làm thư ký trong hàng trăm con người.”

“Em sẽ cố gắng!”

Tuổi trẻ thật là tốt, lúc nào cũng đốt cháy phừng phừng. Cô bật cười, cô cũng từng có một thời gian như vậy. Vui vui về về chẳng lo gì. Thời gian đúng là một trong ba thứ không thể níu kéo được. Cô nhận ra sức khoẻ mình không còn tốt như hồi xưa, cũng cảm thấy cô đơn hơn. Nhưng mà không sao, con người có thể phản bội, vẫn là thú cưng tốt nhất. Cô đưa tay gỡ gỡ lông của Lou, đang nằm trong lòng cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Làm Gì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Bữa tối đậm chất gia đình Hàn Quốc, nhưng cũng có rất nhiều hải sản. Ngoài Minh Tâm và Thanh Huyền ra, thì còn một cặp vợ chồng Tây khác. Ăn no nê xong thì Thanh Huyền về phòng ngủ.

Minh Tâm dắt Lou ra ngoài đi dạo thêm một tí. Có vài người dựng lều trước bờ biển. Đi dọc đường có một xe đẩy đồ ăn. Minh Tâm vào ngồi, kêu ít

món chiên nhâm nhi. Chủ xe là một ông bác, ông vừa nấu đồ ăn vừa kể vài câu chuyện.

Sau khi biết Minh Tâm là khách du lịch. Ông kêu cô nên đi tham quang lễ hội lồng đèn vào tối mai. Minh Tâm trò chuyện một lát thì đi bộ về lại.

Bây giờ cũng chỉ mới 9h 30. Cô tắm rửa cho Lou và vệ sinh cá nhân mình xong thì đi ngủ. Có chút khó ngủ, vì lần cuối cùng cô đi ngủ sớm như vậy là mấy năm trước. Lou có giường nhỏ của riêng nó, nhưng thấy cô ngủ không được. Nó liền chạy qua nằm cạnh cô.

Đào Namhae cũng dường như chìm vào giấc ngủ cùng mọi người.

5h 30 sáng

Minh Tâm đã tỉnh giấc và chuẩn bị đi ra biển tập yoga. Đi biển mà không ngắm bình minh là một sự lãng phí, nhưng đi du lịch mà bỏ quên tập thể dục là một trong những cái ngu. Đối với cô, ba thứ quan trọng nhất cuộc đời này là gia đình, công việc, và sắc đẹp. Cô có thể không cần bạn thân, tình yêu nhưng ba thứ trên thì phải có.

Khi cô mới vừa bước ra thì cửa kéo bên cạnh cũng phát tiếng kéo kẹt. Nhìn thấy Thanh Huyền cũng đeo thảm yoga trên vai*.

[* thảm yoga bình thường có sợi dây để gắn vô, rồi đeo lên giống giỏ xách vậy]

Thấy vậy, Minh Tâm liền bật cười. Khuôn mặt mờ mịt của Thanh Huyền cũng hiểu chút gì đó. Cậu liền hỏi.

“Chị tập chung với em không? Em muốn tập đôi nhưng không có ai tập mấy động tác với em. Hiếm lắm mới thấy người thích tập yoga.” Cậu gái đầu cười cười, rồi lại nhận ra mình vừa nói gì. Mặt cậu đỏ như quả gấc khiến Minh Tâm hơi buồn cười, nhưng cô vẫn gật đầu.

Cô cũng muốn thử tập đôi. Lâu lắm rồi cô mới tập đôi với nam.

Hai người trải thảm trên chỗ mọi người dựng lều. Bắt đầu với thiền ổn định cơ thể xong hai người mới bắt đầu làm những động tác. Lúc đầu hơi lúng túng, nhưng rất nhanh hơi thở được ổn định là tâm cũng tĩnh lại.

Lou rất biết điều ngồi nhìn hai người.

30 phút sau

Kết thúc buổi tập, Minh Tâm đang dọn dẹp thì thấy một cô gái nhìn có vẻ hơi lạ bước tới chỗ hai người. Cô gái ấy mang một giỏ xách bên người. Là giỏ xách chuyên cho nhiếp ảnh gia. Thanh Huyền thì không chú ý, nhưng Minh Tâm lại nhận ra đó là ai.

Cô gái cũng không ngạc nhiên khi nhìn thấy Minh Tâm. Trái lại cô còn hùng hổ bước đến đánh một cái thật mạnh vào vai của Minh Tâm.

“Hey~ Bộ lâu rồi không gặp quên luôn bạn hiền rồi hả?” Cô gái nháy mắt nhìn Minh Tâm đầy vẻ tình nghịch. Thấy Minh Tâm không có chút phản ứng gì, cô gái nghịch ra “Đừng nói là quên thật rồi chứ?”

Lúc này, Minh Tâm mới đứng lên vỗ lại thật mạnh vào vai cô gái. Hai cô gái cười ha hả, Thanh Huyền mới nhìn qua. Tay cậu đang vuốt ve Lou, khó hiểu nhìn hai người kia.

“Hồi nãy tớ định chụp cảnh bình minh, tiện thể chụp luôn hai người.” Thương Nhan ngoắc ngoắc tay kêu Thanh Huyền lại. Cô mở máy cho hai người coi hình yoga. Đây là động tác trái tim. Hai người lưng đối lưng và ngả về phía trước hết mức có thể, cầm tay nhau như một sự bầu vuu tạo nên hình trái tim. Đứng sau là mặt trời chỉ mới ló lên.

“Không tệ, tay nghề cậu càng ngày càng tốt rồi.” Minh Tâm tán thưởng. Thanh Huyền cũng hòa vào khen vài câu. Rất nhanh mũi của Thương Nhan đã bịt ngang giữa một trái cà chua.

“Cậu nghĩ danh tiếng của mình trong giới để găm cho chó ăn à? À, chừng nào chụp hình cưới thì réo mình một tiếng. Nhưng mà cậu chắc không bao giờ chụp được đâu, đỡ tốn chi phí của mình.” Thương Nhan chế giễu nói.

“Sao năm nay mọi người cứ hỏi mình cái này thế nhỉ? Mình mới sống được 29 năm thôi mà, chơi chưa đã thì cưới chồng làm gì cho mệt? Cậu thì sao?”

“Bà chị, tôi mới có 25 tuổi thôi. Đây mới là tuổi xanh mon mơn. Còn cậu là tuổi xanh héo thui. Mà tớ trồn bạn “gia” nhà tớ đi chụp hình. Ngồi trong nhà với tên nghệ thuật tự ký ấy đến nổi mốc meo rồi.” Thương Nhan nói một hơi dài, rồi lại nói tiếp. “Sáng mai tớ đi rồi, cậu cho tớ đăng tấm hình này lên blog nhé? Tớ cũng có quay video nữa, cho tớ đăng lên YouTube luôn nhá? Bạn yêu~”

“Hoá ra là trồn tên thần kinh ấy đi chơi à? Về bức hình và video, đâu phải chỉ có mình tớ trong bức hình đâu.”

“Bạn gì đó ời?” Thương Nhan liền quay sang hỏi.

“Thanh Huyền”

“Ừ thì Thanh Huyền, bạn cho mình đăng nhé?”

“Sao cũng được.” Bà chủ đã không có ý kiến thì cậu làm gì dám có.

Nói chuyện một hồi, ba người quyết định đi hội đèn lồng tối nay.

--- ----Xuyên thời gian-----

Hội đèn lồng khá là đẹp. Ánh đèn vàng nhỏ nhỏ khắp nơi trên trời như muốn bay lên. Có nhiều nhân vật hoạt hình được làm thành đèn lồng. Mọi người có thể thả hoa sen xuống nước hay thả đèn lên trời. Thương Nhan đương nhiên sẽ tận dụng triệt để. Được Minh Tâm đồng ý làm mẫu ảnh, cô liền chụp thêm N tấm.

Minh Tâm vốn quen với Thương Nhan sau một chuyến đi du lịch. Hai người gặp nhau ở sân bay, ngồi cùng trên máy bay, ở cạnh nhau trong khách sạn. Chung đụng với nhau cũng không ít. Rồi sau đó tự nhiên hai người thành bạn.

Thương Nhan vốn là có nét con lại, nhưng cô ấy là trẻ mồ côi trong cô nhi viện. Sau này lớn lên tài sản năm đó bố mẹ cô để lại được chuyển lại cho cô. Thế là cô ấy lại lang thang khắp thế giới chụp hình dần dần sau này cũng có chút ít tiếng tăm. Cô cũng là một dancer, cô chỉ đăng video lên YouTube hay blog. Lâu lâu thì đi dạy. Nói chung Thương Nhan là một người hoàn toàn tùy hứng.

Tối hôm đó Thương Nhan về lại lều liền chỉnh sửa video và mấy bức hình rồi đăng lên. Fan của cô liền nháo nhào cả lên, đã lâu lắm rồi Thương Nhan mới đăng hình lên. Họ còn tưởng cô bị bệnh nan y gì chứ.

Ở một công ty nào đó

“Tổng giám đốc, đề quảng bá khu du lịch X của chúng ta. Tôi nghĩ công ty nên muốn nhiếp ảnh gia này, cô ấy rất được giới trẻ chào đón.” Giám đốc marketing đưa bản báo cáo trong tay. Đây là dự án hàng đầu của công ty, vậy nên phải tỉ mỉ đến từng chi tiết.

Chí Kiên đưa tay ra lấy. Trong bản báo cáo nói đủ thứ rồi một bức hình cô ấy mới chụp trong chuyến đi chơi Hàn Quốc đang được giới trẻ lan truyền. Bức hình nam và nữ tập yoga tạo nên hình trái tim. Đằng sau là biển đang có từng con sóng dập dờn, gió nhẹ bay bay, mặt trời chói mắt.

Mọi thứ rất bình thường cho tới khi nhìn tới tên người mẫu. Rồi anh nhìn lại bức hình, người nữ chỉ cho thấy nửa mặt và mắt đang nhắm lại.

Khuôn mặt ông tổng nhanh chóng đen như đất nồi “Anh về đi, mai tôi thông báo, bây giờ tôi muốn tan làm.” Được lệnh, giám đốc Marketing liền chạy như mây bay. Ông chủ mới này thật khó chiều. Mới hôm bữa còn cười vui vẻ, bây giờ thì y như quét lọ nghệ lên mặt.

Chạy thôi! Chạy thôi! Người ta là ông chủ lớn, mình chỉ là nhãi nhép thôi! (￣▽￣”)

Ông chủ: Minh Tâm em được lắm! Trốn việc chạy đi chơi với trai! Tí nữa về phải coi video mới được! Để mai một tuần trắng mặt làm y chang như vậy!/(//ω//)

P/s: Anh còn chưa được nắm tay người ta nữa mà tuần trắng mặt thế nào! (￣▽￣”)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Làm Gì* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Được lắm! Minh Tâm em giỏi lắm!

Chí Kiên hí hóp mắt nhìn đoạn video mà cây bút trong tay kêu lên một tiếng thán thiết “pặc”. Từ đó trở đi cây bút đã anh dũng hy sinh.

Nhìn video hầu hết lúc nào cũng chiếu bóng một người nam, một người nữ đang đi bên nhau. Tuy họ không nắm tay nhưng video đã tạo cảm giác rất là bình yên. Như một cặp vợ chồng già.

[#Lè: CK- Ông đây sẽ giết bà! Bà tác giá kia! Bà định thay nam 9, hử? *liếm dao*

*Bí chạy mất dép*Σ(•□•;)]

Vợ chồng già cái quái gì! Cái cảm giác này thật tình anh chịu không được! Cảm giác như một con thỏ mình đang dụ dỗ chui tọt vào miệng người khác! Mà con thỏ này lại là thỏ tinh, không phải thỏ thường. Sao lại ngu ngốc chui đầu vào rọ của tên khác thế này! *gặm khăn tay*

Anh bắt lấy điện thoại gọi cho trợ lý.

“Cậu gửi những hợp đồng, văn kiện cần giải quyết trong 2 tuần tới cho tôi. Đặt vé cho tôi sáng một bay tới Seoul.”

“...” Ông chủ, tôi biết ông tùy hứng nhưng cũng đừng tùy hứng như thế chứ?!? Sao hai ông cháu nhà các người giống nhau thế?

Trợ lý nào đó đăng status “Ông chủ quá tùy hứng! Làm sao bây giờ?!? P/s: Em yêu, anh xin lỗi. Anh phải tăng ca ít nhất là 3 ngày tới(‘ 〰 〰 〰)

Mồ phó tổng nào đó: Hahaha tiểu Trạch cứ tha hồ tăng ca. Tôi đi vì vụ này (‘ ▽ `)

Trợ lý tiểu Trạch: Chị ác lắm! Chị ác quá! Sao hồi đó em không chọn vị trí làm trợ lý cho chị cơ chứ!

Mồ tổng nào đó: Tôi có nói đặt vé máy bay cho mình tôi đâu.

“....”

Tại sao? Tại sao cậu lại ngu như thế chứ! Bây giờ phải đi theo hầu hạ rồi!

Mồ tổng nào đó: À, trừ tiền thưởng năm nay. Lý do- nói xấu cấp trên.

Tiểu Trạch đập đầu vào bàn mấy lần. Đầu sưng lên một cục mới nhớ mình còn một đồng việc đang chất cao như núi. Vội vàng bỏ qua oán niệm trong lòng mình và vội đầu làm việc. Ai bảo công ty này trả lương cao cơ chứ! Hừ!

Chí Kiên cũng không hề rảnh rỗi, mail liên tục được gửi vào hòm thư của anh.

Buổi sáng ở đảo Namhae

Minh Tâm quyết định chạy bộ hôm nay. Đi ra ngoài thì thấy Thanh Huyền như cũ đang đeo thảm yoga. Hai người cũng chỉ nói chuyện phím xung quanh công việc. Lúc đã ra tới biển, cô mang giày vào cho Lou. Cô và Lou chạy dọc bờ biển.

Minh Tâm vốn không phải là người chạy tốt. Nên tốc độ cô khá là chậm, nhưng cô có thể chạy liên tục 30,40 phút không thành vấn đề.

Lịch trình hôm nay là đi tham quan ruộng bậc thang. Cũng khá là thú vị. Nhưng không đặc biệt đến nỗi công ty sẽ chi tiền tỷ vào.

Hai người thuê mỗi người một chiếc xe đạp để tiện cho việc đi xung quanh. Minh Tâm và Thanh Huyền thuê một chiếc thuyền kayak để chèo. Ngắm nhìn những đường nét do thiên nhiên tạo thành. Tới giờ trả thuyền kayak, hai người tiếp tục đạp xe tới làng người Đức và làng người Mỹ.

Vì là ngày cuối cùng ở Namhae nên cực kỳ bận rộn. Trước khi đi ngủ Minh Tâm đã chuẩn bị sẵn sàng đầu vào đó để sáng mai chỉ việc dậy và xách đồ đi.

Trước khi ngủ cô viết báo cáo, trải nghiệm một hồi rồi lại kiểm tra email. Sau khi trả lời xong mọi thứ. Lên mạng mới thấy tiểu Trạch đăng status than vãn. Tiểu Trạch được nhận vào cùng lúc với Thanh Huyền.

Lúc này đã 2h sáng. Cô nhanh chóng dọn dẹp đi ngủ.

Vì tối qua thức khuya sáng nay Minh Tâm dậy cực kỳ trễ. Khi chuông báo thức reo. Một bàn tay nhanh chóng ấn tắt.

5 phút sau, com nắm dễ thương (mền tròn lại í)

10 phút sau, trứng chiên bọc com (omurice)

15 phút sau, gudetama (google nhá)

Mắt nhắm mắt mở nhìn điện thoại thì là 12h trưa. Cô vội vàng thay đồ. Chuẩn bị xong chạy sang phòng bên thì thấy Thanh Huyền vẫn còn ngái ngủ nhìn cô.

“Em đi chuẩn bị đồ đi. Chị đi mượn xe.” Tiểu Huyền mắt nhắm mắt mở gật gù.

Lộ trình ngắn nhất đến ulleungdo là lái xe khoảng 3 tiếng rồi lại đi tàu ra đảo thêm 3 tiếng nữa. Tới nơi chắc cũng phải tối rồi. Minh Tâm thở dài rồi lại chăm chú đạp xe. Chỗ cho mượn xe đạp cũng là chỗ cho thuê xe hơi nên cũng khá là dễ dàng.

Nhìn xung quanh chỉ toàn là hyundai, cô liền mượn chiếc santa fe là dòng SUV. Đi đường xa thì xe lớn sẽ thoải mái hơn. Ký hợp đồng xong xuôi Minh Tâm lái chiếc xe về chỗ trọ. Đứng ở sân là Thanh Huyền vẫn đang còn bơ phờ. Hai người hỗ trợ chất đồ đạc lên. Cô tranh thủ chạy sang chỗ trả phòng thanh toán tiền bằng thẻ công ty.

“Tí chị chạy xe ra cây xăng gần chỗ mượn xe mua ít đồ, em mang xe đạp vào trong trả, chị thanh toán hết rồi.” Người lái xe đương nhiên là cô rồi, Thanh Huyền vẫn chưa có bằng lái mà. Nhìn cậu nhỏ ngơ ngơ đi vào cô bật cười.

Cậu bé này đúng là bản sao của cô, y chang hồi cô mới vào nghề. Chắc tối qua cậu nhóc thức khuya theo cô làm báo cáo luôn quá. Mong cậu ấy sẽ được đền đáp với cố gắng của mình, không phải mãi chạy theo làm chân sai vặt của cô. Thư ký và trợ lý vốn bạc bẽo như vậy. Chỉ mang danh, nghe có vẻ sang chảnh nhưng thực ra còn tệ hơn cả nhân viên bình thường. Được mỗi cái lương cao hơn một tí.

Minh Tâm vào cây xăng đổ đầy bình rồi mua một ít đồ ăn vặt. Hầu hết là thanh snack năng lượng và một ly cà phê đậm đen, ít đường. Khẩu vị của cô hoàn toàn khác những cô gái khác. Cô khá là thiên về nam tính hơn.

Trên xe chỉ còn tiếng nhạc và tiếng của máy định vị (GPS). Cậu con trai ngồi kế cô lúc này đang ôm Lou ngủ khò. Còn khoảng 1 tiếng nữa là đến bến tàu, lúc này điện thoại của Thanh Huyền chợt reo. Nhìn thấy số điện thoại, Thanh Huyền vốn còn đang chừn nhừn liền nhanh chóng bắt “Sếp tổng?”

“Tiểu Trạch đây.”

“Gọi có gì không?”

“À, tôi và sếp tổng chuẩn bị bay sang Hàn Quốc, khoảng 5 tiếng nữa là đáp cánh. Sếp muốn hỏi hai người đang di chuyển tới địa điểm nào.”

“Chúng tôi đang lái xe tới bến tàu ở Pohang để đi sang đảo Ulleungdo.” Cậu liếc nhìn GPS “khoảng 1 tiếng chúng tôi đến nơi.”

“Sếp nói, hai người thuê khách sạn đi, cho tôi và sếp luôn. Sáng mai khởi hành đi tàu sang đảo. Tút.” Điện thoại được tắt ngay sau đó. Minh Tâm hơi nhũn mày. Thế là chậm lịch trình của cô rồi. Thật tình! Ông sếp này sao lại có thể tùy hứng cơ chứ? Nhưng chỉ trách người ta sinh ra đã ngậm thìa vàng.

“Cậu tìm khách sạn đi.” Nhìn Thanh Huyền như muốn hỏi ý kiến của cô, nhưng cô có thể làm được gì? đành phải nghe theo thôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Làm Gì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Lúc này Thanh Huyền mới mở laptop lên làm việc của mình. Tra xét khách sạn thì lại gọi tới, hai phòng hạng nhất, hai phòng hạng thường. Thì Minh Tâm nói “Đặt bốn phòng hạng nhất đi. Hai cậu chắc cũng mệt.” Thanh Huyền ngoan ngoãn nghe lời. Đãi ngộ tốt như vậy, ngu hay sao mà không nghe lời?

“Thưa quý khách, chúng tôi hiện đang có phòng đặc biệt dành cho những người đi công tác như quý khách. Phòng đặc biệt có bốn phòng ngủ và phòng vệ sinh riêng biệt nhưng lại kết nối bằng phòng khách. Phòng khách có quầy bar, đầy đủ loại rượu. Và có một phòng bếp mini. Quý khách chỉ cần thêm chút tiền, nhưng loại phòng này cực kỳ thích hợp cho quý khách.”

Giọng tiếng anh hơi lai liến thoắng nói, làm anh có chút nghe không kịp. Vì để loa ngoài nên Thanh Huyền nhìn sang hỏi Ý kiến Minh Tâm. Cô gật đầu không suy nghĩ. Xài càng nhiều tiền càng tốt, cho ông bớt thói tùy hứng!

Hừ, anh thích tùy hứng? Ok, tôi xài tiền của anh. Phải hưởng thụ trước khi hầu hạ ông tiểu tổng này. Đúng là nhà giàu thích quăng tiền qua cửa sổ. Không ngoan ngoãn ở công ty, lại thích bay nhảy qua đây.

Minh Tâm vẫn bức bối khi tới khách sạn. Cô thấy mình chuẩn bị thành một bà cô già thích làm bầm. Nhưng mà cô là người theo chủ nghĩa hoàn hảo. Vốn là cô đã sắp xếp lịch trình cho khớp với sinh nhật của mẹ cô. Hên là cô có để dự phòng vài ngày.

Minh Tâm đỗ xe ngay trước sảnh khách sạn. Lập tức có hai người mặc vest đen bước tới mở cửa, cô giao chìa khoá xe cho người mở cửa xe cho cô. Người đứng phía bên Thanh Huyền nhanh chóng mở cửa xe, và chất hành lý lên xe đầy.

Minh Tâm chỉnh kính mát lại, bước thẳng tới quầy tiếp tân. Đi giày cao gót 10 phân, tướng đi của cô vẫn đúng theo quy chuẩn. Trong lòng Thanh Huyền gào thét *đẹp trai quá chế ui!!*

Nhưng anh cũng nhanh nhẹn bước tới quầy tiếp tân, nói xong thì cô gái nữ cười tiêu chuẩn giao thẻ phòng cho anh. Minh Tâm thì đang đứng đợi thanh máy với người đẩy xe hành lý. Khi Thanh Huyền bước tới thì thang máy cũng mở ra. Anh đưa thẻ cho Minh Tâm, sau khi sắp xếp hành lý ai về phòng nấy.

Minh Tâm hất giày cao gót từ trong chân cô ra, mỗi nơi một chiếc. Khi cô lái xe tất nhiên là không mang giày cao gót rồi. Cô để chân trần, trước khi xuống xe mới xỏ giày vào. Chỉ đi một chút nhưng mà khá là khó chịu. Tháo kính mát quăng lên giường.

Cô luồn tay vào trong váy mình. Tạch, khoá của áo ngực được tháo ra, dễ chịu cực kỳ. Minh Tâm nhảy múa vào phòng tắm. Cô mở bồn nước, chỉnh đến đúng nhiệt độ. Cô với tay lên kệ lấy một hộp hoa hồng khô, rải vào bồn tắm. Cô cởi chiếc đầm xanh đen rồi nhảy vào bồn tắm.

Lau khô người xong Minh Tâm chạy ra phòng ngủ. Cô lục tủ trong va ly của mình một áo choàng màu đen có thể thấy xuyên thấu mặc vào. Nằm trên giường cô lại nhớ tới mỗi khi mẹ cô lục tủ đồ cô thấy những thứ đồ này cứ tưởng cô và bạn trai thích dạng đồ gợi tình này chứ.

Thế nên bà cứ nghĩ cô có bạn trai nhưng không chịu mang về nhà. Bà nghĩ đủ cách ép cô đi xem mắt, vv và vv. Nhưng sự thật là cô đâu có bạn trai, chỉ là những đồ này mặc khi ngủ thì mát cực kỳ. Càng thấy những món đồ này bà lại nói cô không nên Nett.

Nếu không phải cô có nghề nghiệp đáng hoàng bà lại tưởng cô là, nghề kia chứ. Minh Tâm chẳng thấy điều gì khác thường khi mặc những đồ này. Chắc

tại cô bị lầy tư tưởng của phương Tây. Minh thích thì mình làm thôi.

Chuông điện thoại của cô reo lên. Nhìn thấy là em trai của cô, cô lại lộ thói cộc cằn của mình, “Gi? Không có gì thì cúp!”

“Bà chị ơi, chị tưởng chị không cho mượn chìa khoá nhà ở thành phố A là đây không làm gì được à! Anh đây mua căn biệt thự bên tay phải của chị luôn rồi. Há há há, tưởng chỉ có bà mới có tiền à! Ông đây cũng không kém nhá.” Hình như những người xung quanh cô đều tùy hứng? Bên tay phải à? Ô, em trai chị xin lỗi.

Cô nhú mày hỏi, “Đừng nói em là tên điên khi không lại mua căn nhà gấp đôi với định giá?”

“...”

“Thậm chí em còn trả thêm tiền để người ta dọn hết nội thất trong nhà ra?”

“...”

“Có phải...”

“Chị im đi! Bà bán căn nhà đó cho tui rồi người mượn căn đó thì sao?”

“Chị còn vài căn trong khu đó mà. Cho người ta chọn căn mới chuyển đi thôi.”

“Bà làm cái gì mà bà giàu dữ vậy! Đúng là nhà tư bản bóc lột lao động mà! Tiền của tui...” Hình như em trai cô khóc thật. Tiếng khóc hú như sói đó không phải là nó thì còn là ai. Cô cúp máy, vô app nhà bank của mình. Cô chuyển lại $\frac{1}{3}$ tiền cho em trai. Phía bên kia Minh Chí thấy tiền được chuyển vào nhà bank, cũng không quan tâm $\frac{1}{2}$ hay $\frac{1}{3}$, có chút tiền là được. Anh liền nhắn tin.

“Chị của em là nhất! Hí hí”

Chút tiền đó coi như là cho nó đi, ăn tiền của người khác chứ ai lại đi ăn tiền của em mình. Tâm trạng cô được cải biến một chút, quăng điện thoại sang một bên, Minh Tâm chìm vào giấc ngủ.

Chiều hôm đó một chuyến bay đã được đáp cánh xuống Pohang. Ông sếp nào đó tinh thần phấn chấn đeo kính mát đầy va ly bốn bánh của mình đi cực nhanh, mém tí quên luôn cậu thư ký đáng sau mình. Sắp được gặp cô rồi! Sau khi ra khỏi cửa hải quan, bắt taxi về khách sạn, Tiểu Trạch nhìn khuôn mặt tươi cười của sếp mình mà há hốc. Ông chủ, có bệnh xin đến bệnh viện! Đừng lang thang bên ngoài dọa người.

Mấy bữa trước thì như quỷ la sát! Làm việc như robot! Còn bây giờ thì cười hề hề như tên điên.

Khi tới khách sạn, Chí Kiên được miêu tả về phòng khách sạn mà Thanh Huyền mượn thì nụ cười càng sâu, có thể thấy nếp nhăn của mắt.

Đi vào phòng khách chìm ngập trong sự im lặng. Lâu lâu còn có tiếng ngáy của Thanh Huyền. Còn lại hầu như không có tiếng động. Nhìn một đôi giày cao gót bừa bãi trước cửa phòng. Anh đã biết chủ nhân phòng đó là ai. Phía đối diện thì một đôi giày thể thao. Nhìn về cửa căn phòng sát bên không có ai ở Chí Kiên lại càng thêm hài lòng về Thanh Huyền.

Anh vui vẻ đi vào trong phòng của mình. Vốn đang nghĩ cách lên vào phòng của Minh Tâm nhưng ai ngờ anh chẳng cần suy nghĩ vì tủ quần áo âm tường của hai phòng thông nhau.

Chí Kiên bước thẳng sang phía bên kia phòng. Anh hơi hé cửa tủ nhìn. Trên giường lớn màu trắng là một cô gái này sắp mặc áo choàng tắm xuyên thấu màu đen. Đường cong mỏng của cô nhô lên, đường vẽ tròn gần như hoàn hảo, đầy lúng lúng.

Từ áo choàng tắm anh có thể nhìn thấy cô mặc quần lót lọt khe màu đỏ ren. Hai dòng nước ấm từ mũi anh chảy xuống... Anh chạy qua lại phòng mình, chạy thẳng vào phòng tắm rửa máu mũi. Khi vừa mới ngưng anh lại nhớ tới hồi nãy. Máu lại chảy nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Làm Gì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Chí Kiên bước ra khỏi phòng tắm là 30 phút sau. Anh tranh thủ tắm luôn. Thay áo ba lỗ thể thao và quần short. Anh lại đi vào tủ quần áo của phòng bên, Minh Tâm không còn nắm sắp nữa mà nằm nghiêng. Anh đánh liều đi tới gần cô. Lou thấy anh, đứng bật dậy trên giường. Thấy là người quen nó cũng không chú ý lắm.

Giường hơn lún xuống một chút, nhưng có vẻ Minh Tâm chẳng biết gì. Cô vẫn ngủ như thường. Chí Kiên ngồi bên giường nhìn ngủ quan của cô gái nghiêng người về phía mình. Lúc này cô đã đắp mền lại nhưng chỉ đắp phần dưới. Phía trên vẫn mát mẻ.

Anh lấy tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô, “Ừm...” tiếng rên nhẹ của cô làm anh giật cả mình. Cô chỉ đổi kiểu nằm nghiêng của mình thành nằm ngửa.

Dây buộc áo choàng khá là lỏng lẻo. Ví dụ như bây giờ, áo choàng chỉ che phần ngực của cô, còn phần bụng và eo thì tan hoang. Chí Kiên trở mắt nhìn cơ bụng của Minh Tâm. Một đường chạy thẳng xuống tới rốn. Hai bên có đường chạy xuống hơi cong. Có đường chạy ngang nhẹ, tạo nên núm. Rốn được cô đeo khuyên. Càng tôn lên cơ bụng.

Nhìn của Minh Tâm, Chí Kiên lật áo nhìn bụng mình. Nhìn sẵn chắc nhưng không có núm. Tìm ta đau quá man! (´_`)

Chắc anh phải dành ít thời gian đi tập mới được! Anh mang theo trái tim đau đớn về phòng mình. Bây giờ cũng đã tối rồi, nếu để cô ngủ nữa thì tối ngủ sẽ không ngon. Anh chạy sang phòng của 2 trợ lý. Thanh Huyền thì anh gõ cửa vài cái đã lật đật chạy ra. Còn tiểu Trạch anh gõ gõ cả tay thì vẫn nghe tiếng ngáy đều đều của nó.

Anh thử mở cửa phòng thì không hề khoá tí nào. Anh và Thanh Huyền mở cửa đi vào, Lowa cũng đi vào. Anh bước tới tát nhẹ mặt tiểu Trạch vài cái, không động tĩnh...

“Cậu lòi nó dậy đi, tôi đi kêu Minh Tâm” Anh nói với Thanh Huyền. Đi qua bên phòng của Minh Tâm thì cô cũng không khoá cửa. Nghe tiếng mở cửa Lou ở bên trong sủa to, Lowa chen vào từ khe cửa chưa mở hết sủa cùng Lou. Lowa cũng nhảy lên giường. Hai con chó như bạn thân lâu ngày gặp nhau.

Tiếng ồn làm Minh Tâm nhúm mày. Cô híp mắt lại nhìn trần nhà, lật mình lại, nằm sấp, ngủ tiếp. Chấn được cuộn lại thành một cục tròn. Chí Kiên khẽ cười, anh gõ cửa. Người bên trong mền vẫn không động đậy. Anh đổi sang tay trái gõ cửa.

Lúc này một cái gối bay thẳng tới mặt anh, anh lách nhẹ người sang. Cái gối đương nhiên không trúng anh, nhưng điện thoại lại bay tới đập vào má anh. Knock out! Trên khuôn mặt nam tính nhanh chóng vết hằn đỏ sưng lại càng khác biệt.

Nhìn người trên giường không động tĩnh lại càng làm anh đau hơn. Lowa chui vào mền liếm chân Minh Tâm làm cô hơi động đậy. Một hồi sau, Minh Tâm tháo mền ra ôm hôn Lowa.

Anh không bằng một con chó mà! Minh Tâm nhìn sang người đàn ông là sếp cô ngồi bệt dưới đất, trên má là một mảnh đỏ, bên cạnh là chiếc điện thoại của cô. Hình như hồi nãy cô mới quăng điện thoại thì phải. Trời ơi còn trúng ông công tử này nữa chứ! Không muốn rước họa thành thân, Minh Tâm phóng xuống giường chạy tới ngồi bên cạnh anh.

“Sếp ơi em xin lỗi, đau không vậy sếp?” Vừa nói vừa xoa vết đỏ trên mặt. Oa, da thật đẹp, mịn màng làm cho người ghen tị cực kỳ. Cô còn tranh thủ bóp vài cái.

Chí Kiên chẳng quan tâm, cô bóp bao nhiêu cũng được. Bây giờ anh chỉ vui vì được người đẹp quan tâm. Nhìn xuống một chút là khe ngực của cô, nhìn xuống thêm tí nữa là cái quần lót ren. Áo choàng của cô cũng chỉ như áo khoác chẳng che được gì.

Hồi nãy thấy đằng sau của cô đã làm anh xị máu mũi. Bây giờ thì còn táo bạo hơn. Thấy sếp mình quay đầu sang một bên, tai hồng hồng. Cô chợt nhớ mình hình như còn chưa thay đồ.

Cô tự nhiên đứng dậy, mở va ly, lấy một cái đầm suông, chạy vào phòng vệ sinh, và thay. Nhanh đến mức mà não bộ của Chí Kiên vẫn chưa hoạt động cho tới khi cô ra ngoài.

Cô quơ quơ tay trước mặt anh, lúc này anh mới nhìn sang phía cô.

“Sếp, anh có sao không?” Trước mặt anh là cô gái khuôn mặt còn hơi ửng hồng sau khi tắm. Mùi hương hoa lài từ tóc và người bay vào mũi anh. Cô mặc một cái đầm suông màu trắng và họa tiết hoa trang nhã.

“À, không, không sao. Em chuẩn bị đi, lát tui mình đi ăn.” Nhìn chàng trai phía đối diện mặt vẫn còn hơi đỏ, và vết hằn đỏ ửng.

“Dạ sếp em xong rồi. Đi thôi!” Minh Tâm trả lời ngay tức khắc làm Chí Kiên khá ngạc nhiên. Cô thường ngày khi ra đường đều make up kỹ càng, sao hôm nay lại để mặt mộc thế? Nhưng anh vẫn thích mặt mộc của cô hơn, mang lại cảm giác trẻ trung như sinh viên đại học. Còn mỗi khi make up cô lại mang khí chất sang chảnh, thành thực.

Nói chung là người đẹp thì sao cũng đẹp. Anh lại nghĩ tới cơ bụng của cô. Nhìn lại bụng mình thật là đau lòng mà!

Bốn người ăn uống xong thì cũng khá khuya. Vì buổi chiều ngủ quá nhiều tới Minh Tâm chẳng ngủ được. Đi ra phòng khách thì thấy Chí Kiên đang hút thuốc. Anh đứng nhìn thành phố.

Anh hoàn toàn khác với phiên bản cô hay thấy. Bình thường anh tuy hứng, hay chăm sóc cô, lâu lâu lại nấu món gì đó mang qua. Hoàn toàn không giống với bây giờ. Anh như một người đứng trên vạn người, lạnh và hiểm.

Hình ảnh đó chỉ duy trì cho tới khi anh quay người lại tìm đồ gạt tàn thuốc và thấy cô. Anh như người đa nhân cách. Bây giờ y như là một chú chó thân thiện. Đâu mới là con người thật của anh? Hiếm ác như mọi doanh nhân khác hay hiền lành?

Nhưng cô có thể chắc chắn rằng anh là hiểm ác. Đồng loại thì đương nhiên “đánh hơi” được. Minh Tâm không biết tại sao anh lại hiền lành trước mặt cô. Có thể anh mới nhậm chức, anh muốn được sự ủng hộ hoàn toàn? Cái này còn phải coi bản lĩnh của anh, có đáng để cô trung thành hay không.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Gì* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Cảm giác được có người đằng sau mình, liền buông điều thuốc xuống. Quay sang đằng sau là Minh Tâm đang đứng. Anh mỉm cười bước tới.

“Không ngủ được?”

“Ừ, buổi chiều ngủ nhiều quá.” Minh Tâm bước đến quầy bar. Nhìn các loại rượu một chút, khá là đầy đủ, không tệ.

“Anh muốn uống một chút không? Tôi pha.” Chí Kiên hơi ngạc nhiên nhìn cô. “Yên tâm, không bị gì đâu. Em có học một chút để đi xã giao.”

“Vậy em pha được gì?” Anh nhếch chân mày hỏi.

“Chỉ cần không phải loại quá mới mẻ gì thì còn lại đều pha được.” Cô bước vào trong quầy, nhìn, rồi hướng vào phòng mình. Không lâu sau cô mang ra bộ đồ nghề pha rượu.

“Em có thói quen mang mấy cái này đi du lịch à?” Chí Kiên càng ngày càng hứng thú.

“Ừ, do thói quen hay đi xã giao.” Anh nhú mày, chẳng lẽ cô đi xã giao thay cho ông anh thường xuyên đến vậy luôn à?

Minh Tâm chẳng quan tâm về ánh mắt của anh. Cô chăm chú lau bộ đồ nghề của mình. Sau khi lau đến hài lòng, cô mới ngẩng đầu lên hỏi.

“Anh muốn uống gì?”

“Tùy em, em thấy anh như thế nào thì cho anh uống cái đó.”

“Anh coi phim về bartender nhiều quá à? Em không biết đọc tâm sự khách hàng đâu.” Minh Tâm nhú mày, lụy phim à?

“Em cứ pha đi.”

Ok, fine, pha thì pha. Cô lấy cốc bằng đồng không ai chú ý tới. Tìm những nguyên liệu bia gừng, chanh, Smirnoff Vodka. Nhìn đôi tay cô chuyên nghiệp pha trộn, rồi đổ vào chiếc cốc bằng đồng. Chí Kiên đã đại khái đoán được tên nó đi.

“Moscow Mules của anh.” Anh cười khỏ, Moscow là thủ đô của nước Nga, còn Mule là con la cũng có ý nghĩa là ngang bướng.

Anh đưa tay tới cầm ly nhấp môi. Mùi vị không tệ, khá giống với mùi vị năm đó khi tới quán bar ở Nga. Mãi sau này anh mới hiểu được câu nói của bartender năm đó “không có sự khởi đầu là quá trễ”.

“Sao em lại pha ly này?”

“Tại anh quá ngang bướng. Khi không lại chạy qua đây, làm trễ nải lịch trình của tôi.” Cô không xưng hô “em” nữa. Cô cũng không giữ kẽ vì anh là sếp của mình. Hai người đang đứng ở vị trí cao nhất nhì ở công ty, trước hết cả hai phải là bạn và hiểu nhau thì vị trí cả hai mới không bị lung lay từ những tác động bên ngoài.

“Vậy nếu anh nói là vì em thì sao?” Anh chẳng quan tâm cô thay đổi xưng hô. Anh nhướn người tới nhìn thẳng vào cô.

Cô nhếch mép “Sếp, đừng có mà đùa quá trớn.”

“Anh không đùa, anh chẳng rảnh mà chơi trò đùa giỡn.” Anh nâng cốc nhấp thêm một ngụm.

“Mục tiêu?” Thấy Chí Kiên nhú mày, cô hỏi tiếp. “Sếp năm nay anh bao nhiêu tuổi? Tôi bao nhiêu tuổi?”

“Năm nay anh 36, em 29.”

“Anh thấy chúng ta đùa nổi không? Sếp, tôi già rồi, không dám chơi đâu. Anh thích thì đi tìm mấy cô gái trẻ người non dạ mà chơi. Tôi đã qua tuổi chơi rồi.” Cô rót cho mình một ly rượu vang rồi dọn dẹp đồ nghề của mình, tay cầm ly rượu vang lắc nhẹ vài cái.

Trước khi bước vào phòng cô quay sang nói với người đàn ông ngồi trên ghế.

“Sếp, chúng ta không hợp.” Cô ngửa cổ hóp một ngụm rượu rồi vào phòng. Chúng ta không hợp. Anh là đàn ông, 50 vẫn còn giá. Cô là đàn bà, còn mấy tuổi xuân nữa. Huống chi, một tổng giám đốc như anh ta. Muốn gia thế có gia thế, muốn tiền có tiền, muốn bề ngoài có bề ngoài. Thi liệu sẽ dừng chân ở cái bến xe chuẩn bị phai màu này?

Đương nhiên sẽ là không. Cô không phải thiếu nữ mơ về cô bé lọ lem. Cô đã từng. Chỉ là tới độ tuổi này rồi, cuộc lớn quá cô không dám chơi.

Để lại Chí Kiên ngẩn người ngồi ở ngoài. Ý của cô là anh không đủ nghiêm túc? Đúng là lần đầu nhìn thấy cô, anh có ý muốn “chơi”. Giờ ngẫm lại lời của cô. Đúng là chỉ mấy năm nữa anh sẽ bước sang độ tuổi 40, đến lúc đó một là anh cô đơn tới già. Hai là anh phải cưới một cô tiểu thư khuê các nào đó.

Anh không muốn cuộc sống đó. Anh muốn mỗi khi về nhà sẽ có ánh đèn, chứ không phải một mảnh đen yên lặng. Rồi anh sẽ có con. Anh sẽ cho vợ con anh một gia đình hạnh phúc.

Được, em muốn anh nghiêm túc thì anh sẽ nghiêm túc. Em nói chúng ta không hợp, vậy những tên con trai ngoài kia hợp với em?

Tối đó Chí Kiên nhắn tới cho Minh Tâm.

“Mục tiêu? Kết hôn là mục tiêu.”

Cô nằm trên giường ngẫm nghĩ một chút, rồi nhắn lại.

“Chúc mừng! Bạn đã qua vòng khảo sát.”

Hai người giữ hai suy nghĩ khác nhau chìm vào giấc ngủ.

Minh Tâm đâu biết tối đó, có người mò qua phòng mình. Con chó mình nuôi thì mê gái nên trực tiếp bán đứng mình. Tối đó Chí Kiên lần qua lần lại cũng ngủ không được nên mò qua phòng.

Anh dẫn theo Lowa cho nó chơi với Lou. Bình thường khi chủ ngủ Lou rất ít khi sủa, chỉ khi có tiếng động lạ. Còn lần này á? Người quen mà, sủa làm gì o(^▽^o).

Đúng là ôm người đẹp ngủ thì cảm giác khác hẳn. Anh nhẹ nhàng nằm xuống giường, chui vào mền, lấy tay ôm eo của cô. Vốn Minh Tâm đang nằm quay lưng với anh. Cô cảm giác được hơi ấm liền quay sang ôm.

Đừng trách Minh Tâm ngủ chẳng biết trời đất là gì. Vì cô cứ đinh ninh là mình nuôi chó và cửa đã được khoá. Nếu Minh Tâm biết được khách sạn có cửa thông hai phòng sẽ nguyện rửa khách sạn 10 năm chưa hết.

[khách sạn: Chúng tôi vô tội, đây vốn là phòng gia đình. Ai ngờ, cô gái quậy tiếp tân vì tiền thưởng cuối năm mà làm vậy đâu. (￣▽￣)]

Còn về vấn đề sao anh biết cô ngủ thì là vì anh ngồi trong cửa tủ canh mà. Lúc đầu cô còn nằm chơi điện thoại một chút rồi liền quăng sang một bên. Anh đợi thêm 1 tiếng nữa thì quả nhiên có tiếng ngáy nhỏ. Cứ vậy mà tiến thôi.(^ω^)

Về hai con corgi ngu ngốc thì anh đã quăng sang bên phòng mình rồi.

Tại sao Minh Tâm cảm thấy lạnh. Đương nhiên là do anh chỉnh nhiệt độ thấp xuống rồi. Sau này khi Chí Kiên kể cho Minh Tâm nghe cô cũng chỉ có thể cảm thán.

Không sợ lưu manh có văn hoá, chỉ sợ lưu manh không cần văn hoá! (￣▽￣”)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Làm Gì* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.